

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΕΥΤΑΝΗΣΟΣ»

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1877

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.53.V1 φ5.0015

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

KOPINNA. Μηνιαίον περιοδικόν ανάγνωσμα ἐκδιδόμενον ὑπὸ Χ. Σ. Χιώτου. Ἔτος Γ'. Σεπτέμβριος Φυλ. Ζ'. Ἐν Ζακύνθῳ. Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς δρ. 6 Περιεχόμενα. Τὸ δράμα καὶ ὁ Εὐριπίδης (συν.) ὑπὸ Β. Βιθούλκῃ. — Περὶ οἰκογενειακοῦ βίου, ὑπὸ Δ. Σωμερίτη. — Γυλίμερ καὶ Βελισσάριος, ὑπὸ Δ. Δ. Μάργαρη. — Ὁ Ἀπολλωνίος βίος, (συν.) ὑπὸ Ἐρμάννου Λούντζη, μετάφρασις Δ. Α. Τ. — Τὸ ὄνομα Νικολέων, ὑπὸ Ὁρέστη. — Ὁ Φραγκλῖνος ὡς βιβλιοπώλης. — Ὁ νέος παρὰ τὸ ρυάκιον (ἐκ τῶν λυρικῶν ποιήσεων τοῦ Σίλλερ), ὑπὸ Δ. Μ. — Πρὸς τοὺς ποιητάς, ὑπὸ Ν. Θωμασαίου. — Ποικίλα. — Ἀνθοδέσμη — Δημοτικὰ ἄσματα ὁ Παναγιώταρος «Ja moments to delight devoted» κατὰ μίμησιν τοῦ Βύρωνα ὑπὸ Δ. Ἠλιακοπούλου.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ. Σύγγραμμα περιοδικόν κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον, τόμος Α'. τεύχος Η'. Ἰούλιος 1877. Ἐν Ἀθήναις τύπ. «Παρνασσός». 1877 Περιεχόμενα. Ἡ παρ' ἡμῖν ὑποκριτικὴ — Φρενολογία καὶ φυσιογνωμολογία. — Περὶ δικαιοσύνης ἐν τῇ πολιτείᾳ (διάλογος). — Ἐπιγραφικὰ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. — Τις ὁ ἀνακαλύπτει τὰ ἀραιόμετρα. — Ἡ Ἑστιάς. Ρωμαϊκὰ σηνογραφήματα Α'. ἐν τῇ ἀγορᾷ (διήγημα). — Χρονικά. Τέχνη καὶ ἐπιστήμη. — Μετεωρολογικὸν δελτίον.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Σύγγραμμα περιοδικόν κατὰ διμηνίαν ἐκδιδόμενον, συμπράξει πολλῶν λογίων. Ἔτος ζ', τόμος 6. Τεύχος α' καὶ β' τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου. Περιεχόμενα. Κυρίλλου Λαυριώτου πατριάρχικόν χρονικόν μετὰ προλεγόμενων καὶ συγκριτικοῦ χρονολογικοῦ πίνακος τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως. — Περὶ ἐπιστημονικῶν ὁρῶν. — Περὶ τῆς φύσεως τῆς ἀρχαίας σατυρικῆς τῶν Ῥωμαίων δραματικῆς ποιήσεως καὶ τῆς συγγενείας αὐτῆς πρὸς τὰ ἀρχαῖα ποιητικὰ τῶν Ἑλλήνων αὐτοσχεδίασματα. — Κριτικά καὶ γραμματικά. — Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν περὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον τόπων. — Ἀλλὰ ἐπιγραφαί — Βιβλία νεοφανῆ. — Μετεωρολογικαί, παρατηρήσεις. Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Ἐρμού», 1877 8ον, σ. 165.

ΒΣΤΙΑ. Ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν. Ἔτος Β'. τόμος Δ'. ἀριθ. 88. Ἀθήνησι τύπ. «Ἑλλ. ἀνεξαρτησίας». Περιεχόμενα. Πανομοιότυπον τῆς γραφῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου. — Δημῶδες ἐπιστήμη (συν.). — Ἡ Καλκούττα (συν.). — Χαρακτρισμὸς τοῦ Κοραῆ. — Γενικά τινα περὶ τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης. — Ὁ Νικολέων καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ὑβεῖω. — Ἀλήθειαι.

ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ ΑΝΘΩΝ. Μηνιαίον περιοδικόν σύγγραμμα ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἰωάννου Τσικασιάνου ἔτος Γ'. φυλ. Γ'. Περιεχόμενα. Ἀναστάσιος Καραβίας (βιογραφία). Τὰ ἐν Παρισίοις δεσμοτήρια (συν.) Ὁ αἰχμάλωτος τοῦ Θεοδώρου (συν.). Περὶ τροφῆς καὶ πότου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — Ἐκείνη νύμφη ἐγὼ νεκρός. — Ἐπιστολὴ τοῦ ἐπιφανοῦς φιλέλληνος De Ceup. — Μία ρανίς ὕδατος (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). — Ποιήσεις. Τῷ φιλάτῳ μοι Σ. Ἰταλικὸν ἐπίγραμμα.

ΑΝΘΩΝ. Ἐφημερίς οἰκογενειακὴ. Ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν ἔτος α'. ἀριθ. 9 ἐν Ἀθήναις. Περιεχόμενα.

Ἰλδιγάρδη καὶ Βαλδῶρ (συν.). — Ὁ ἥρωας τῆς Πελοποννήσου Δοξαπατῆρης. — Πόθεν οἱ Ἕλληνες ἠρώτησαν τὴν φιλοσοφίαν. — Περὶ τῆς λέξεως τραγωδία ἡ τραγωδία. — Ὀλίγα τινὰ τῆς παρ' ἡμῖν ὑπαρχούσης κατωτέρας παιδείας. — Χαρακτῆρες καὶ ἥθος τοῦ ἐν Μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ λέοντος (συν.). — Ἀσφαγὴς (συν.). — Ἀνέκδοτον περὶ τοῦ Λουδοβίκου ις'. Μatriκὸς πόνος. — Αἰνίγμα.

ΑΘΗΝΑΙΣ. Ἐφημερίς τῶν νέων 1 Σεπτεμβρίου ἀριθ. 17. Ἐν Ἀθήναις 1877. Περιεχόμενα. Οἱ Σπάρτιάται ἐν Στρατείᾳ. — Ἡ Ρόζα ἡ τὰ δύο φρούρια (συν.). — Ἐπιστολὴ Πλινίου εἰς Τάκитον. — Ἐξ ἐβδομάδης ἐν Ἰκωνίᾳ (συν.). — Ποικίλα. — Παραοικία. — Ἡ προσευχή. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο περιέχει μετὰ τῶν εἰκόνων καὶ τὴν τοῦ Σουλεϊμάν-Πασσά.

ΜΑΓΑΜΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ. Συλλογὴ διαφόρων ποιημάτων ὑπὸ Δ. Ἠλιακοπούλου. Ἐν Ζακύνθῳ τύπ. Ἐπτανήσου 1877.

— Ἐξέδοθη τὸ φυλλάδιον τοῦ Σεπτεμβρίου τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης «ἐφημερίδος τῶν παιδῶν», περιέχον ὕλην καλὴν καὶ ὠφέλιμον διὰ τοὺς παῖδας.

MEMOIRE BIOGRAPHIQUE intorno agli illustri Corciresi dalla caduta dell' impero Bizantino fino ai nostri giorni (1453—1877). Raccolte illustrate e pubblicate per cura di S. C. V. De Biasi Corcirese Dispensa VI Corsù, tip. Di G. Nacamuli editore 1877, prezzo cent. 40 di fr.

Ἀπασαί σχεδὸν αἱ Εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες μνημονεύουσι μετὰ θυμασμοῦ τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ ἥρωος Κινάρη ὁ δὲ «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου, κύριον ἄρθρον ἐν τῷ παραβάλλον τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ Θεῶς, λέγει ὅτι ἀρμότεροι, ἐκεῖνος μὲν ἐν Ἑλλάδι, οὗτος δὲ ἐν Γαλλίᾳ ἦσαν οἱ μόνοι ἱκανοὶ νὰ ἀλλάξωσι διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῶν τὰς διαμαχοφαιτρίας.

— Χιλιάδας χειρῶν γράφων κατέλειπε τῆς Θεῶς, ὧν πολλὰ δημοσιεύουσι προσεσται τῆς διαθήκης τοῦ Μινιέ καὶ Βαρθε. Τούτων προεξάρχει τρίτομος πολεμικὴ τῆς φιλοσοφικῆς ἅμα καὶ θρησκευτικῆς, κατὰ τῶν θεωριῶν τοῦ Δαρβίνου, τοῦ Λιτρέ καὶ τοῦ Ρενάν. Κατόπιν ἐρχεται ἡ ἱστορικὴ μελέτη ἐπὶ τῆς Ἀναγεννήσεως εἰς ἡμεῖς συλλέξει μυριάδας σημειώσεων καὶ ἀποκλήρους βιβλιοθηκῆς. Τρίτον, ἀλλ' ἡμετερεῖ, σύγγραμμα, εἰς δὲ ἐκασίας 18 ἔτη, κατέλειπε «τὰς ὁμοιότητας καὶ τὰς διαφορὰς τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς τέχνης», ἐφ' ᾧ εἶχε συναθροίσει πλουσιωτάτην καὶ βεβηρωμένην συλλογὴν παλαιῶν ἀρεχαικῶν σκευῶν καὶ ἀγαλματίων. Τῷ 1830, δὲ μετέβη εἰς Neuilly, ἵνα προσενέγκῃ τὸ ζῆμα τῆς Γαλλίας τῷ Λουδοβ. Φιλίππῳ ἔγραψεν ἐν αὐτῇ ὑπομνήματος ἢ ἔσχε συνιδάλεξιν πρὸς τὴν σύζυγον ἐκείνου, ἣν δέσποιναν «Ἀδελαΐδα». Ἐκτοσε ἐνηκολούθησε γράφων καθ' ἑκάστην σχεδὸν ὑπομνήματα διάφορα, ἐν αἷς εἰκονογραφεῖται ἡ τῆς Γαλλίας, ἱστορία ἐπὶ τῶν τελευταίων 47 ἐτῶν.

— Τὰ μέχρι τοῦδε καταταχθέντα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς ἑλ. περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἀνέρχονται εἰς 180, εἰς δὲ πλείονα τῶν 100 μὴ καταταχθέντα εἰσέτι.

KOPINNA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΥΠ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1877

ΦΥΛΛ. Ζ'.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΚΑΙ Ο ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὑπὸ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΒΥΘΟΥΛΑΚΑ τ. φ.

(συν. ὅρα φυλ. στ.)

δ'. Περὶ ὑπηρετῶν, ἐνδομάτων, προσωπίων αὐτῶν, χοροῦ καὶ χορηγοῦ.

Ἄν καὶ ὁ ἐκ Σταγειρίων φιλόσοφος δὲν ἀναφέρει τίς ἐφ' εὖρος τὸν πρῶτον ὑποκριτὴν, μεταγενέστεροι ὅμως συγγραφεῖς ὁμολογοῦσιν ὅτι ἐφευρέτης ὑπῆρξεν ὁ ἐν Νικαρίᾳ γεννηθεὶς Θεσπίς. Ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ τῆς Ἀττικῆς ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου ἦν ἀρχαιοτάτη ὡς καὶ ὁ μετὰ ταύτης συνδεσμένος διθύραμβος. Ἦδη ὁ ἀττικὸς ἥρωας καὶ πατὴρ τῆς αὐτοῦς Ἐπιγόνος Ἰκαρίας εἰσέγαγεν εἰς τὴν χώραν ταύτην τὴν ἀμπελον' ἀλλ' ὡς ἐν Ἀργεῖ, ἐν Θάβῃ καὶ ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ εἰσαγωγή τῆς ἀγροτικῆς ταύτης λατρείας συνδέεται μετὰ τραγικῶν συμβάντων. Ὁ Ἰκάριος ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῶν δημοτῶν αὐτοῦ, οἵτινες μετ' ὀλίγον παρεδόθησαν εἰς οἰμωγὰς ἡ δὲ θυγάτηρ τὸν πατέρα ζητοῦσα καὶ ἀντὶ τούτου τὸ πτώμα εὐροῦσα, κατέσπριψε τὸν βίον. Διὰ τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βέβαιον, ὅτι ὁ μῦθος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Ἐπιγόνος εἶνε τὸ ἀρχαιοτάτον θέμα τῆς ἀττικῆς τραγωδίας. Ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ βίου τοῦ Θεσπίδος εἶνε μόνον γνωστὸν τὸ ἀνέκδοτον, καθ' ὃ ὁ Σόλων ἀπεδοκίμασε τὸν νεωτερισμὸν τοῦ ποιητοῦ. Ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος νομοθέτης ὦν καὶ ἐν τῷ γήρατι φιλήκοος καὶ φιλομαθὴς, παρέστη θεατῆς τῆς ὑποκρισεως τοῦ Θεσπίδος. Τσοῦτον ἐξεπλάγη ὁ γέρον Ἀθηναῖος ἰδὼν τὸν Θεσπιν ὑποκρινόμενον, ὥστε πλησιάσας αὐτὸν, τὸν ἠρώτησεν ἂν δὲν αἰσχύνεται πρὸ τσοῦτων θεατῶν, τηλικαῦτα ψευδόμενος; ὁ δὲ Θεσπίς ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν εἶνε δεινὸν τὸ λέγειν καὶ πράττειν μετὰ παιδιᾶς τοιαῦτα. Ἀλλ' ὁ Σόλων ἀκούσας ταῦτα ἐπάταξε τὴν γῆν διὰ τῆς βακτηρίας ἐπειπόν, ὅτι τὴν παιδιάν ταύτην ἐπαινοῦντες καὶ τιμῶντες, τὰς ἐπὶ θέλωμεν εὐρεῖ ἐν τοῖς συμβολαῖς. (Πλούτ. ἐν Β. Σολ. 29.) Ἐλθὼν κατόπιν ὁ Αἰσχύλος, προσέθηκεν ἐν ἑαυτοῦ τὴν παρασκευάσιν ἀνι

ταγωνισμὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διότι ὁ χορὸς ἔχων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θέσιν παθητικὴν, δὲν ἦν ἀρμόδιος εἰς πρᾶξιν αὐτοτελῆ καὶ ἐνέργειαν. Ἡ ὑποκριτικὴ ἦτο τέχνη λίαν ἀνεπτυγμένη τὸ πάσαι καὶ δύσκολος, διότι ἀπῆται οὐ μόνον ἔξοχα φυσικὰ προτερήματα τοῦ τε σώματος καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλὰ καὶ παιδείαν ἀκριβὴ καὶ ἀσκήσιν διὰ ἀρκη καὶ ἐπίμονον. Ἐσπούδαζον λοιπὸν οἱ ποιηταὶ εἰς ἐνὸς μὲν νὰ ὠφελῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων καὶ δεξιῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀποκρίπτωσι πάσῃ δυνάμει τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν τῶν μετρίων καὶ ἀδεξίων ἡθοποιῶν. Ἐλθὼν μετὰ τὸν Αἰσχύλον ὁ Σοφοκλῆς, προσέθηκε τέλος τὸν τρίτον ὑποκριτὴν. Διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ τούτου ἀπέκτισεν ἡ ἀρχαία τραγωδία πᾶν τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς, διότι ἐνθεν μὲν προσέλαβεν ἱκανὴν ποικιλίαν καὶ κίνησιν περὶ τὴν πρᾶξιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διεφύλαξε τὴν ἀπλότητα, τὸ εὐσύνοπτον καὶ τὸ εὐπερίλυπτον, ἀρεταί, αἵτινες διακρίνουσι κυρίως τὰ ἔργα τῆς κλασικῆς ἐποχῆς. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος διέμενεν ἀμετάβλητος; διεκρίνοντο δὲ οὗτοι εἰς τρία, καὶ ὠνομάζοντο κατὰ γὰρ τὴν ἀξίαν τοῦ προσώπου, ὅπερ ὑπεκρίνετο ὁ μὲν πρωταγωνιστής, ὁ δὲ δευτερεύων καὶ τὸ ἄμεσον ὄργανον τῶν ποιητῶν οὗτος ἀνέπτυσε τὴν κυρίαν ἰδέαν τοῦ δράματος, ὅπερ ἀπῆται ἐξοχὸν πνεῦμα, καὶ ἐρρωμένως ἠγωνίζετο πρὸς τὰς θεηλάτους συμφορὰς καὶ δεινὰς περιπετείας τοῦ βίου, ὁ δὲ δευτερεύων ἡσυχῇ ἐξήγειρεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πρωταγωνιστοῦ λυπηρὰ ἢ χαρμόσυνα αἰσθήματα, καθ' ἃς ἠγγέλλεν αὐτῷ ἀγγελίας, ὁ δὲ πρωταγωνιστής ἐπὶ τῇ δεινῇ τοῦ ἥρωος τοῦ δράματος διὰ τοῦ ἀπαθοῦς αὐτοῦ τρόπου. Τὰ ἐπιφανῆ πρόσωπα τοῦ δράματος ἠκολούθουν πλείστα πρόσωπα ἅπερ δορυφορήματα ἐκαλοῦντο. Πάντα τὰ πρόσωπα, καὶ αὐτῶν τῶν γυναικῶν, ὑπεκρίνοντο ὑπ' ἀνδρῶν. Προσῆρχοντο δὲ οἱ ὑποκριταὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀφοῦ πρῶτον καλῶς ἐξησκούντο κατὰ τὴν φωνήν, τὴν στάσιν τοῦ σώματος καὶ τὴν μνήμην. Ἡ δὲ στολὴ αὐτῶν ἦτο, ἀναλόγως πρὸς τὴν εὐρίαν τοῦ Διονύσου, φανταστικὴ, πομπώδης, μεγαλοπρεπὴς

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

καὶ διαποικίλος. Ὑπὸ τοῦ πόδας ἐφάρει ὁ ὑποκριτὴς κόθορνον, ὑπόδημα 0,33 τοῦ μέτρου ὑψηλόν, ὠρισμένον ὅπως ἐπαυξάνῃ τὸ μέγεθος μέχρι τοῦ ὑπερανθρώπου, καὶ καθιστᾷ τὸ βᾶδισμα βραδύ καὶ μεγαλοπρεπές, καὶ μακρόθεν ἤχου· ἔθετον δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιθεμά τι ὅ γινος καλούμενος, ὅπερ ἀνυψούμενον ὑπὲρ τὸ πρόσωπον, εἶχε τὸ σχῆμα λαδοειδές. Εἰς τὴν ἐπιμήκυνσιν τούτων ἀνταπεκρίνετο ἡ εὐρυνσις τοῦ σχηματισμοῦ διὰ τῆς ἐπιθέσεως προσκεφαλαίων (τυλῶν) ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος. Τὰ δὲ προσωπεῖα, ἅτινα προήλθον ἐκ τῆς συνθέσεως τοῦ ἐπικρύπτειν τὸ πρόσωπον κατὰ τὰς βακχικὰς τελετάς, ἀπέθεσαν χρησιμώτατα εἰς τὴν τραγωδίαν, διότι οὐ μόνον ἐκάλυπτον τὸ γνωστὸν πρόσωπον τοῖς θεαταῖς, ἀλλὰ περιέβαλλον αὐτὸν καὶ ἰδανικόν τινα τύπον, ὃν ὑπερβαλλόντως ἀγαπᾷ ἡ ἀρχαία τραγωδία. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν προσωπεῖον οὔτε δύσμορφον ἦτο, οὔτε ἐπιτηδὲς διεστραμμένον, ὡς τὸ κωμικόν· οὐχ ἦν τὸν ὁμῶς τὸ στόμα τὸ κεχνηδός, τὰ διηνεωγμένα ὄμμα-τα, οἱ βιθεῖς χαρακτῆρες, καὶ τὸ λαμπρὸν καὶ ἐκφραστικὸν χρῶμα, ἐσήμαινον τρανῶς ὅτι τῶν τραγικῶν ἡρώων τὰ πάθη εἶνε πολὺ βιαιότερα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Ὑπὸ τὰ προσωπεῖα, οὔτε μομφασμὸς διεφαίνετο, οὔτε νεύμα· ταῦτα ἐνίσχυον καὶ τὸν τόνον τῆς φωνῆς, καίτοι εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ φωνὴ τῶν τραγικῶν ὑποκριτῶν ἦτο διαφορετικῶς ἰσχυρὰ καὶ λαμπρά, τὸ μὲν ἐκ φύσεως, τὸ δὲ ἐκ μακρᾶς καὶ ἐπιμελοῦς ἀσκήσεως. Ἐδηλοῦτο δὲ ἐκ τῆς κατασκευῆς τοῦ προσωπείου, ἀνὴρ ἢ γυνή, γέρονς ἢ νέος. Πλὴν τῶν ὑποκριτῶν παρῆσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἄλλα πρόσωπα, ἅτινα κωφὰ ἢ κενὰ ἐλέγοντο.

Κατ' ἀρχὰς ὁ χορὸς ἦτο πλῆθός τι παιδῶν ἢ ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν τῇ ἑορτῇ θεοῦ τινος, ἰδίᾳ τοῦ Διονύσου, ὠρχοῦντο κύκλῳ περὶ τὸν καίοντα βωμὸν αὐτῶν, καὶ ἡ δὲ τὸν διθύραμβον. Πρὸ τοῦ Αἰσχύλου ὁ χορὸς συνίστατο ἐκ 50 χορευτῶν· οὗτος διετήρησε μὲν τὸν ἀριθμὸν, διεῖλεν ὁμῶς ἰδίως εἰς 4 τμήματα, ὧν ἕκαστον ἐκ 12 χορευτῶν συνιστάμενον, ἀνῆκεν εἰς ἐν τῶν δραμάτων τῆς τετραλογίας· ὁ δὲ Σοφοκλῆς κῦξεν τὸν ἀριθμὸν τούτων τῶν χορευτῶν εἰς 15, οἵτινες ἐτάσσοντο εἰς τετράγωνον σχῆμα ἐπὶ τῆς ἀρχήστρας. Διηρεῖτο δὲ ὁ χορὸς εἰς δύο ἡμιχορία, ὧν ἑκάτερον εἶχεν ἡγεμόνα, κορυφαῖον καλούμενον, ὅστις διελέγετο αὐτὸς ἀντὶ τοῦ χοροῦ, πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς, καὶ ὅτε κατήρχετο, συνεπῆχει ἅπας ὁ χορὸς. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἡ τραγωδία διαίρεται εἰς πρόλογον, τὸ μέρος δηλαδὴ ἐκεῖνο τῆς τραγωδίας, ὅπερ προηγείται τῆς πρώτης εἰσόδου τοῦ χοροῦ, εἰς ἐπισόδιον, δηλ. πᾶν τὸ κείμενον μεταξὺ τῶν χορικῶν· εἰς ἐξόδον, δηλ. τὸ μέρος ὅλον τῆς τραγωδίας μετ' ὃ οὐκ εἰσι χοροῦ μέλος· χορικό δὲ μέρος εἶνε ἡ πάροδος ἢ τοι τὸ χορικὸν ἄσμα ἐν τῇ πρώτῃ εἰσόδῳ τοῦ χοροῦ, ὅπερ ἦτο συνήθως ἐν ἀναπαιστικῷ ρυθμῷ καὶ ἤδετο ὑπ' ὁλοκλήρου τοῦ χοροῦ. Εἰς πάντα τὰ ἄσματα τοῦ χοροῦ, διαλάμπει ἡ

ἀπαθὴς γνώμη αὐτῶν, ἥτις σαφηνίζεται ἐξωτερικῶς διὰ καλῶν καὶ σεμνοπρεπῶν ὀργημάτων, ὥστε τὰ χορικά μέλη τῆς τραγωδίας μοιάζουσι κατὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ εἶδος πρὸς τὰ ἄσματα τοῦ Στασιχόρου, Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου. Οἱ χορευταὶ δὲ ἡμιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους, καὶ διὰ τῶν λαμπρῶν στολῶν, καὶ διὰ τῶν ἐπιδείξιων ὀρχήσεων, καὶ διὰ τῶν μετὰ χάριτος ὤδων. Ἐὰν ὁ χορὸς κατ' ἀρχὰς ἦν ὁ πυρὴν τοῦ δράματος, μετέπειτα ὅμως ἀπέβαλλε βαθμυδὸν τὴν σημασίαν του, μέχρις οὗ παρ' Εὐριπίδῃ ἀπέβη ἀπλοῦς δραματικὸς τύπος. Καὶ δὲν ἔμεινε μὲν ἄσχετος μέχρι τέλους ὁ χορὸς πρὸς τὸ λοιπὸν δράμα, ὡς ἐπὶ Θέσπιδος, ἀλλ' ὅμως δὲν συμπαρεσύρθη καὶ εἰς τὸν στρόβιλον τῶν παθῶν τῶν δρώντων προσώπων, ἀλλ' ἔμεινε ἀπέναντι αὐτῶν ὅς τις ἀπαθὴς ἀλλ' ἅμα δίκαιος καὶ φιλόανθρωπος θεατὴς καὶ κριτὴς, ἐκφράζων τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἰδέας του εἰς χορικά μέλη, ἅτινα παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, Σοφοκλεῖ καὶ Ἀριστοφάνῃ ἀμιλλῶνται πολλάκις κατὰ τὰς ποιητικὰς ἀρετάς καὶ καλλονὰς πρὸς τὰ ἀρίστα ποιήματα τῶν λυρικῶν καὶ μελοποιῶν. Ἴνα μὴ ἐπὶ μακρὸν μακύνῃ τὸν λόγον, παραλείπω ἄλλα μέρη τοῦ χοροῦ, καὶ λέγω ἐν βραχείᾳ περὶ χορηγίας, ἥτοι τοῦ χορηγοῦ.

Ἡ χορηγία ἦτο λειτουργία, καθ' ἣν οἱ πλουσιότεροι τῶν Ἀθηναίων ἐδαπάνουν ὑπὲρ τῆς φυλῆς εἰς ἡν ἀνῆκον, πρὸς ἀσκήσιν τῶν χορευτῶν καὶ παρασκευὴν δράματος. Ὁ προμηθεύων δι' ἰδίων ἐξόδων τοὺς χοροὺς ἐκαλεῖτο χορηγός, ὅστις ὤφειλε νὰ πληρῶνῃ οὐ μόνον τὸν χοροδιδάσκαλον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς χορευτὰς, καὶ νὰ διατρέφῃ αὐτοὺς ἐνὸς ἐδιδάσκοντο, χορηγὸν αὐτοῖς τροφὴν ἐπιτηδεῖαν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς φωνῆς αὐτῶν καὶ νὰ παρέχῃ κατάλληλον οἶκημα. Καὶ εἰς μὲν τὸν τραγικὸν χορὸν ἐδαπανῶντο 3.000 δραχμαί, εἰς δὲ τὸν κωμικὸν 1.600. Ἐν γένει αἱ δαπάναι τῶν χορηγῶν ἦσαν μεγάλαι. Ὁ χορηγὸς πρὸς ἀμοιβὴν ἐλάμβανε τρίποδα, φέροντα ἐπιγραφὴν, ἐν ᾗ ἦτο γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ νικητοῦ τῆς φυλῆς αὐτοῦ, τοῦ ἄρχοντος, καὶ ἐνίοτε τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ δράματος, δι' οὗ ἡ νίκη ἐγένετο. (ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΕΡΑΝΤΖΗΣ

Ὁ δόκτωρ Γεώργιος Νεράντζης ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τὴν 10 Νοεμβρίου 1823 ἐκ διακεκριμένης οἰκογενείας. Περμφεῖς ἐν τῇ νεαρᾷ αὐτοῦ ἡλικίᾳ εἰς Ἱταλίαν πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἐπορεύσας τὴν ἱατροχειρουργικὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πίζης, ἐνθα ἔτυχε, μετὰ πανδήμων χειροκρατήσεων, διδακτορικὸν διπλῶματος τὴν 2 Ιουλίου 1847.

Ἐπιστρέψας τὰ Βασιλικά νοσοκομεῖα τῆς Εὐρώπης, ἀπέκτησε τὴν ἀναγκαίαν πείραν, καὶ ἐπανῆλθεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, μετερχόμενος τὸ 1849 τὸν ἱατρὸν διωρίσθη δὲ τοιοῦτος παρὰ τοῖς ἐγκληματοῖς δικαστηρίοις Ζακύνθου. Περὶ τὸ τέλος τοῦ 1851, παραιτήσας

τῆς δημοσίας θέσεως, μετέβη τὴν 4 Ἀπριλίου τοῦ 1852 εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐνταῦθα ἐξήσκει αἰσίως τὰ τῆς ἐπιστήμης του. Τὴν 23 Φεβρουαρίου τοῦ 1853, ὁ ἐξοχώτατος W. Paulet, γενικὸς στόλαρχος τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐν Βοσπόρῳ, προτάσει τοῦ ἐξοχωτάτου Στρατῳάρδ Κάνιγγος λόρδου Ρεδικλῆφ, πρέσβειος τῆς Ἀγγλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐξελέξατο τὸν Γεώργιον Νεράντζην διευθυντὴν τοῦ νοσοκομείου τοῦ συσταθέντος ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων Ρώσων τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, ἐν τῷ ναυστάθμῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Αἱ μετὰ μεγίστης φιλανθρωπίας ἐπιδαψιλευόμεναι ὑπὸ τοῦ Νεράντζη φροντίδες τοσοῦτον ἐξετιμήθησαν, ὥστε ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας, διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ πρέσβειος του, Κ. Α. Βουτινιέφ, ἐξεδήλωσε τὴν εὐαρέσκειά του, δωρήσας αὐτῷ ταμβακοθήκην χρυσῇν πεποικιλμένην με ἀδάμαντας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1857 ὁ Δρ. Νεράντζης ὠνομάσθη γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἱατρικῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐταιρείας ἐν Κων/πόλει καὶ διαδοχικῶς ἐξεπλήρωε τὰ καθήκοντα τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ γραμματέως τῆς ἰδίας ἐταιρείας, ὡς συνεργάτου πρὸς σύνταξιν τῆς Ἱατρικῆς ἐφημερίδος τῆς Ἀνατολῆς, ἐνθα κατεσχώρισε πολλὰς ἐνδιαφερούσας πραγματείας, ἐξ ὧν οἱ μᾶλλον ἀξιοσημεῖται εἰσὶν αἱ ἐξῆς. «Ὁ Ὀρακτικὸς Βόσπορος», «Αἱ νῆσοι τῶν πριγκίπων», «Οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον τὰ ἀλιεκτήρια;», «Πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τις εὐδοκίμως τὰς ἀνιάτους ἀσθενείας;», «Περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ μεταχειρίζονται τοὺς πνιγμένους ἐν Κων/λει, καὶ ὁδηγαί πρὸς παροχὴν βυθιστῶν πρὸς τοὺς πνιγμένους». «Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῆς Ὀστομίας ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, καὶ περὶ τοῦ ἐν ἰσχύϊ φαρμακευτικοῦ κανονισμοῦ ἐν Τουρκίᾳ». «Περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἀφορῶντος τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἀστυκτικῆς ἐν Τουρκίᾳ, ἐπὶ τῆς ἐπιδημίας τοῦ Hindjè ἐν τῷ Ἰερὰκ Ἀραβί κτλ».

Ἐγένετο ταῦτοχρόνως μέλος τοῦ πολιτικοῦ Ἱατρικοῦ συμβουλίου, μετὰ τῶν καθηκόντων τοῦ γραμματέως, ἅτινα ἐξήσκει ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ἔτη. Κατὰ τὴν μεγάλῃν ἐπιδημίαν τῆς χολέρας (1865) ἀνεχώρησεν, ὅπως ἀνεῖρη τὰ ἀπαιτούμενα μέσα πρὸς περιστολὴν τῆς μᾶστιγος ταύτης.

Κατὰ τὸ 1868 συνεκαλέσθη παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑγειονομικῆς συνέλευσεως, ὅπως ἐνδείξῃ τὰ προληπτικὰ μέσα τῆς εἰσβολῆς τῆς ἰνδικῆς χολέρας.

Εἰς τὸν Δρ. Νεράντζην ἐνεπιστεύθη ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως τῆς Συνελεύσεως, εἰς ἣν μετὰ μεγίστης φιλοτιμίας ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Κατὰ τὸ ἔτος δὲ 1867, πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ἐν τῇ ρηθείσῃ συνέλευσει ὑπηρεσιῶν του, ὠνομάσθη μέλος τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου περὶ τῆς υγείας τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ συντάκτης τῆς ρητογραφίας τῆς ἐνταῦθα ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ μετ' ἐξαιρέτου ἐξουσίας καὶ ἀξιοσημεῖται διακρίσεως.

Κατὰ τὸ 1868 ὁ Νεράντζης ἀνεχώρησεν εἰς Ἀσίαν

ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Βαγδάτου, μετὰ δημοσίον ἐντολὴν ἵνα ἐξετάσῃ ἀσθενείαν τινα, ἥτις ἐνομιζέτο ὅτι ἦτο ἡ πανώλης, ἀναφανείσα ἐν τοῖς περιχώροις τῆς Μεσοποταμίας. Ἐπιστρέψας δὲ προσήγαγεν ἀξιοθαύμαστον ἔκθεσιν διασκεδάσαν πᾶσαν ἀμφιβολίαν.

Κατόπιν τῷ ἐπατρίτῃ παρὰ τῆς ὑγειονομικῆς διαχειρίσεως νὰ διοργανώσῃ ἐν λοιμοκαθαρτήριον ἐν Θεσσαλονίκῃ, κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ συνέστησεν ἡ διεθνὴς ὑγειονομικὴ συνέλευσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν του ἐπισύρας τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν.

Καθ' ὅλον τὸ ἐν τῇ Ἀνατολῇ στάδιόν του, ὁ Νεράντζης ἀπήλαυσε μεγίστης ὑπολήψεως καὶ ἐκτιμήσεως παρὰ τῶν διακεκριμένων συνεταίρων καὶ συνεργατῶν του. Ἡ δὲ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις οὐχὶ μόνον ἐνέγραψεν αὐτὸν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐχόντων ἀξιώματα, ἀνευ τῆς παραιτήσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἐθνικότητος, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ παρυσήμου τοῦ Santé Sinf-Muntaziè ἐκόσμησε, κατόπιν δὲ καὶ μετ' ἐκεῖνο τοῦ Muntemaiz β'. β' βαθμοῦ α'. τάξεως. Πλείτται δὲ Κυβερνήσεις τὸν ἐτίμησαν διὰ τῶν παρασῆμων των, καὶ πολλὰ ἐπιστημονικὰ ἐταιρεία ἐπωνόμασαν αὐτὸν ἐπίτιμον καὶ ἀντεπιστέλλον μέλος.

Τὰ παράσημα, δι' ὧν ὁ Δρ. Νεράντζης ἐκοσμεῖτο εἰς τὰ ἐξῆς.

- 1) 1865 8 Ὀκτωβρίου. Παράσημον τοῦ Medjidiè γ'. τάξεως (Τουρκίας).
- 2) 1866 8 Μαρτίου. Τὸν ἀργυρὸν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος (Ἑλλάδος).
- 3) 1866 7 Νοεμβρίου. Αὐτοκρατορικὸν παράσημον τοῦ τάγματος τῆς τιμῆς (Γαλλίας).
- 4) 1867 8 Ἰανουαρίου. Παράσημον τῆς ἀξίας τῆς Α. Α. τοῦ Πάπα Πίου ΙΧ.
- 5) 1867 14 Ἰανουαρίου. Παράσημον Ὀσμάνι δ'. τάξεως (Τουρκίας).
- 6) 1867 9 Μαρτίου. Παράσημον τῆς Θεοτόκου Εὐαγγελιστρίας (Πορτογαλλίας).
- 7) 1868 14 Νοεμβρίου. Βασιλικὸν παράσημον τοῦ στέμματος δ'. τάξεως (Πρωσίας).
- 8) 1869 4 Φεβρουαρίου. Ταξίαρχος τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος τῆς Θεοτόκου Εὐαγγελιστρίας. (Πορτογαλλίας).
- 9) 1869 31 Μαρτίου. Ταξίαρχος τοῦ τάγματος τῆς καθολικῆς Ἰσαβέλλης. (Ισπανίας).
- 10) 1869 14 Ὀκτωβρίου. Αὐτοκρατορικὸν καὶ Βασιλικὸν παράσημον τοῦ ἀγίου Στανισλάου β'. τάξεως (Ρωσίας).
- 11) 1871 30 Δεκεμβρίου. Ταξίαρχος τοῦ στέμματος τῆς Ἰταλίας.
- 12) 1873 14 Ἰουνίου. Τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος (Ἑλλάδος).

Προσέτι καὶ τὰ ἐξῆς Ἀκαδημαϊκὰ πτυχία.

- 1) 1856 17 Αὐγούστου. Τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐταιρείας Κωνσταντινουπόλεως.
- 2) 1857 10 Δεκεμβρίου. Τῆς φυσικοῖατρικῆς καὶ στατιστικῆς ἀκαδημίας τοῦ Μιλάνου.
- 3) 1860 17 Ἰουλίου. Τῆς ἱατροχειρουργικῆς ἀκαδημίας τῆς Γενεύης.
- 4) 1861 27 Νοεμβρίου. Τοῦ ἱατρικοῦ καθιδρύματος Βαλεντίας.

5) 1866 9 Ὀκτωβρίου τοῦ φαρμακευτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου Βαρκελώνης.

6) 1868 5 Νοεμβρίου τῆς Ἰταλικῆς γεωγραφικῆς ἐταιρίας τῆς Φλωρεντίας.

Ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν δημόσιον βίον τοῦ Γεωργίου Νεράντζη. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν ἰδιωτικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα, διεκρίνεται διὰ τὰ φιλανθρωπικά του αἰσθήματα, καὶ διὰ τὴν ἀπαράμιλλον ἀνεξαρτησίαν του, ὡς βεβαιώσιν οἱ πολυπληθεῖς αὐτοῦ φίλοι, οἵτινες κατετάσσοντο ἐν τοῖς διασημοτέροις κύκλοις παντός τόπου ἔνθα διέτριψε. Φύσει χαλόδου, καὶ μελαγχολικοῦ ιδιώματος ὡν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του, οὐδέποτε ἐνομιζέτο εὐτυχῆς. Μεμακρυσμένος δὲ τῶν συγγενῶν του, δὲν ἐδοκίμασε τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην οἰκογενειακὴν στοργήν, ἥτις ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τὸν βίον αὐτοῦ πολύτιμον καὶ εὐάρεστον.

Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων, ἅτινα τὸ Ἑλληνικὸν προξενεῖον ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ εὑρεν, ὑπῆρχε καὶ σχέδιον ἐπιστολῆς τινος ἣν πρὸς φίλον του ἀπέστειλεν, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 30 Νοεμβρίου 1867, ἐν ᾗ, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐξιστόρει διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων, ὅτι ἡ ζωὴ του ἦτο βάρος· προσέθετε δὲ ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἦναι ἀληθῶς ἐπωφελὴς οὔτε ἐν Κωνσταντινουπόλει, οὔτε ἀλλοῦθεν.

ὑπὸ τὸ βάρος τῶν λυπηρῶν τούτων λογισμῶν ὁ Νεράντζης ἐτελεύτησε τὴν 3 Μαρτίου 1877, συμπληρώσας ἐντίμως καὶ ἐπωφελῶς τὸ πεντηκοστὸν τρίτον τῆς ἡλικίας του ἔτος.

«Phare de Vosphore»

Γ. Σ. Γ.

Ἡ κατωτέρω πραγματεία τοῦ δικηγόρου κ. Α. Σωμεσίτη, ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ ἰδίου, ὅτε ἐν Ἀθήναις ἐσπούδαζεν, ἐν τῇ φιλολογικῇ συλλογῇ «Παρνασσός». Καταχωρίζομεν δὲ αὐτὴν αὐτολεξεί, παραλείποντες μόνον τὸ προοίμιον αὐτῆς ὡς οὐδόλως συσχετιζόμενον μὲ τὸν σκοπὸν ἡμῶν.

Σ. τ. Α.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΒΙΟΥ.

Ἡ οἰκογένεια οὔσα ἐν τῶν ἐξόχως συντελούντων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τε ἀτόμου καὶ τοῦ ἔθνους, ἔχει πρὸ πάντων ἀνάγκη ὑγιεῖς διαρρυθμίσεως καὶ ὁσον οἶόν τε τελεσιτέρας ὀργανώσεως. Ὁ ἄνθρωπος καθὼς ἐπλάσθη ὑπὸ τῆς φύσεως, ὅταν ἀπὸ νηπίου καταστῇ νέος καὶ ἐπομένως ἄνθρωπος τέλειος, νυμφεύεται τὴν ἐκλεχθεῖσαν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον ἢ ἀπὸ τοῦς γονεῖς του σύζυγον καὶ τεκνογονεῖ ἰδοὺ ἔχομεν τὴν οἰκογένειαν, τὰ ὕλικά οὕτως εἰπεῖν τῆς οἰκογενείας στοιχεῖα. Ἀλλὰ τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἔχουσιν ἀνάγκη συνειρμῶ τινος, ὅστις ἵνα ἀποβῇ ἐνεργὸς καὶ ὠφέλιμος, ἀνάγκη νὰ περιλαμβάνῃ τὰ ἠθικά ἐκεῖνα στοιχεῖα, δι' ὧν καθίσταται πᾶς σύνδεσμος κραταῖος καὶ ἀδιάσπαστος· τοῦτο ἐπετεύχθη διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ μεγάλη αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας εὐεργέτις, περιστείλασα τὸν ἄνθρωπον, ἀναγκάσασα αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ τὰ πάθη του, νὰ σέβηται τὴν ἀδυναμίαν τῶν γυναικῶν, ἔθηκε

τὴν ὑγίαν τῆς οἰκογενείας βᾶσιν εἰς ἓνα μόνον ἄνδρα καὶ μίαν μόνην γυναῖκα, καὶ διευκρίνουν οὕτω τὴν ρύθμισιν τῆς οἰκογενείας, καὶ παρέσχον αὐτῇ τὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ἀπαιτουμένην ἰσχύϊν ἢ ἀρχαίαν οἰκογένειαν συνισταμένη κυρίως εἰς τὸν πατέρα, ἥκιστα δὲ καὶ εἰς τὴν μητέρα, ψυχὴν δ' ἔχουσα οὐχὶ τόσον τὴν φιλοστοργίαν ὅσον τὴν τοῦ γένους ὑπερφάνειαν, διατελοῦσα δὲ καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς φύσεως ἀποσυνθετικῆς τῆς οἰκογενείας πολυγαμίας, δὲν ἐκείνητος τὰς ἀπαιτουμένας δυνάμεις, δι' ὧν νὰ δυνήθῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ὑψηλὸν αὐτῆς προορισμὸν, οὐδὲ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐν γένει τῆς τε ἰδίας Πατρίδος καὶ τῆς καθόλου ἀνθρωπότητος εὐδαιμονίαν. Ἀλλὰ τίς ὁ τρόπος δι' οὗ δύναται ἡ οἰκογένεια τὸν σκοπὸν αὐτῆς νὰ ἐπιτελέσῃ; Ἐπικρατέστατα ἡ συστολὴ τῆς οἰκογενείας εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν προσώπων, τὸν ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας καθιερωθέντα; Βεβαίως τοῦτο εἶναι μία ἐγγύτης, ἀλλ' ἀπαιτεῖται, ὅπως ἀποβῇ γόνιμος, νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τῆς τηρήσεως τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων ἀμφοτέρων τῶν συζύγων. Ἀλλ' ὅπως τηρηθῶσι ταῦτα ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτῶν ἡ σύμψυξις τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἡ διὰ τῆς ἀγάπης κρατυνομένη, ἰδοὺ δὲ ἴσως ὁ λόγος, δι' οὗ οἱ ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ τῆς οἰκογενείας φιλοσοφῶντες ὤρισαν τὸν γάμον ὡς «ταυτότητα ἰδεῶν, αἰσθημάτων καὶ συμφερόντων». Ἐκ τοῦ εὐτυχοῦς ὅθεν ἡ ἀτυχοῦς γάμου ἐξαρτᾶται ἡ τῆς οἰκογενείας ἐπανθής ἡ νοσοῦσα κατάστασις· διὰ τοῦτο βλέπομεν ἐν Ἀμερικῇ ὅτι πρὸς σύναψιν γάμου δὲν ἐξετάζεται ἡ ὕλική κατάστασις τῆς γυναικὸς, ἀλλ' ἡ ἠθικὴ αὐτῆς ἀνατροφὴ καὶ ἡ ἐν γένει τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐν ᾗ ἀποτελεῖ μέλος οἰκογενείας ἐκτίμησης. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀγαπῶνται καὶ νυμφεύονται, καὶ διότι ἀγαπῶνται, εἶναι εὐτυχεῖς καὶ ὅλην τὴν τὴν ζωὴν, ἐπαναλαμβάνουσιν εἰς τὸν ἑαυτῶν τὸν ἄλλον ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐστηρίζοντων εἰς τὸν ἑαυτῶν ἑρωτᾶ δὲ λέγοντες δὲν ἐννοοῦσι, φρονούμεν, τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐκεῖνο πάθος, ἔπερ παράγει ἡ ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς λάμψεως τῆς μορφῆς ἀναλαμβάνουσα αἴγλη, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἐφ' ἑαυτὸν χρόνον ἀκριβοῦς ἐξετάσεως τοῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ. Ἀλλως τε πῶς δύναται νὰ συλλάβῃ τις αἰσθηματικὰς καὶ καρποφόρας πολυτίμου πρόξενον εἰς τι πρόσωπον, νὰ πράσῃ αὐτῷ τὴν πρακαταθήκην τῆς πίστεως καὶ τῆς τιμῆς, ἄνευ προηγουμένης ἐξ ἰδίας ἢ ἀντικειμενικῆς τουλάχιστον ἀντιλήψεως, ἐρεῦνης καὶ ἐμβριθοῦς ἐκτιμήσεως; Ὁ ἐπὶ τοῦτοῦ ὅθεν θεμελίου ἐρείδόμενος γάμος εἶναι ἀντάξιός πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ θεοῦ τοῦτο καὶ ἀποδίδει συμφωνίαν τῷ προορισμῷ αὐτοῦ. Ἐν Ἀμερικῇ ὁ γάμος δὲν κατέστη εἰς τὸ χαμερπὲς στάδιον τῆς ἐμπορικῆς πράξεως· πλουσία ἢ πτωχὴ ἢ νύμφη, εἶναι βεβαίως ἀγᾶπται, διότι δι' αὐτὴν καὶ ἄχι ἕνεκα τῶν χρημάτων τῆς ἐξελέχθη, ὁ δὲ πατήρ ὅστις τρέμει διδοὺ τὴν θυγατέρα του, εἶναι ἑρμῆς τοῦ φόβου· εἰ τὴν παραδίδει εἰς ἀγνήτινα κερδοσκοπῶν. Καὶ ποῖον ἐμπιστοσύνην δύναται εἰς τὸν ἑαυτῶν ἄπερ παρέχει διὰ τῆς

ἑαυτοῦ τοιοῦτον γάμον συνάπτει πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ συμφέροντος, θυσιάζον οὕτω πᾶν ὅ,τι ἱερώτερον εἰς τὸν ἀνθρώπον θεωρεῖται αὐτοῦ; Ὁ γάμος ὅθεν ὡς ἀρχικὴ πηγὴ τῆς οἰκογενείας, δεόν νὰ στηρίζεται ἐπὶ ἀσφαλούς καὶ ἐδραίας βάσεως, ἐπὶ τῇ ταυτότητι τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, ὅπως καταστῇ γόνιμος χρηστῶν πολιτῶν καὶ παραγωγὸς στοιχείων ὑγιῶν δια τὸ ἔθνος. Ἰδοὺ ἡ οἰκογένεια ἰδοὺ ἄνθρωπος νυμφευθεὶς σύζυγον ἑαυτοῦ ἀντάξιον, τεκνογονῶν ἀναδέχεται τὰ ὑψηλὰ τοῦ γένους καθήκοντα, καὶ ἡ συναίσθησις τῶν ἱερῶν αὐτοῦ καθηκόντων τῷ ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐργασίας, ὅπως καταστῇ ἱκανὸς νὰ ἀναθρεῖν προσηκόντως τὰ τέκνα του καὶ τὰ διευθύνῃ εἰς τι ἐπαγγελμα ἀνάλογον πρὸς τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ θέσιν ἢ πρὸς τὴν πνευματικὴν μάλλον τοῦ τέκνου αὐτοῦ ἐπίδοσιν. Τὸ πρῶτιστον καὶ κυριώτεστον τοῦ γένους καθήκον εἶναι ἡ ἐπιμέλεια τῆς τῶν τέκνων ἀνατροφῆς καὶ ἰδίᾳ ἐκ μέρους τῆς μητρός. Ἡ μήτηρ καὶ ὡς ἐκ τῆς ἰδιαζούσης στοργῆς ἣν πρὸς τὰ τέκνα τρέφει, καὶ ὡς ἐκ τῶν ἰδιαίτερων καθηκόντων ἅτινα ἐν τῇ θέσει τῆς οἰκογενείας ἀναλαμβάνει, εἶναι ἡ μόνη, ἥτις δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἡ μόνη ἴσως ἱκανὴ πρὸς ἐπωφελεῖ πηδαιλοῦσιν τῆς τῶν ἰδίων τέκνων φυσικῆς τάσεως· ἀλλ' ὅπως τοῦτο καταστῇ ἱκανὴ νὰ ἐπιτελέσῃ, ἀνάγκη ν' ἀφοσιωθῇ πρὸς τοὺς προσφιλεῖς ἐκείνους βλαστοὺς ψυχῇ τε καὶ σώματι, κύριον δ' αὐτῆς μέλημα νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα· καὶ τότε μόνον δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ ἱερά ταῦτα χρέη, ὅταν τοὺς λογισμοὺς αὐτῆς δὲν συστρέφωσιν αἱ ξέναι τοῦ κόσμου φροντίδες, οὐδ' ἀποβλέπῃ πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τῆς μητρός· ἡ τῆς ἄλλης οἰκογενείας, ἀλλὰ γινώσκουσα ἑαυτὴν καὶ ἔχουσα ἀκριβῆ τὴν συναίσθησιν τῆς ἰδίας θέσεως, ἐνεργεῖ πάντοτε συμφωνῶς καὶ ἑλλόγως πρὸς ταύτην. Τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν βλέπομεν θριαμβεύουσιν ἐν Ἀμερικῇ μετ' ὅλων τῶν παρομαρτοίνων αὐτῇ εὐτυχῶν ἀποτελεσμάτων. Βλέπομεν τὴν σύζυγον ἀσχολουμένην εἰς τὰ τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, μεριμνῶσαν πῶς νὰ ἀρέσῃ μᾶλλον πρὸς τὸν ἴδιον σύζυγον, καὶ ξένην τῶν ἀσχιολίων ἐκείνων τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως, τῆς μάλιστα ταύτης τοῦ κοινωνικοῦ βίου, καὶ πηγῆς τοσούτων ἐλευθέρων συνεπειῶν.

Εὐρισκόμεθα ἤδη πρὸς τῆς σκηνῆς τῆς ἐν Ἀμερικῇ οἰκογενειακῆς διαβιώσεως· εἰσέλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἐναίσχμον ταύτην σκηνήν, ἵνα θαυμάσητε τὸ ἰδανικὸν κάλλος τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, βλέποντες αὐτὸ διὰ τῶν πράξεων ἐνασκούμενον καὶ ἀναδίδον τοὺς γλυκυτάτους αὐτοῦ καρπούς. Εἶναι εἰσέτι πρῶτα, ἡ γλυκεῖα ἐκείνη ὥρα, ἥτις, ἐπιχαρίτως τὴν λάμψιν τοῦ φωτός αὐτῆς ἐπὶ τοὺς θνητοὺς διαχέουσα, ἀναζωπυρεῖ τὰς νεναρκωμένας ἡμῶν δυνάμεις, καὶ ἀνεγείρει ἡμᾶς εἰς τὴν κίνησιν τῆς ζωῆς. Τὸ πρῶτον τῆς μητρός ἔργον εἶναι νὰ φροντίσῃ πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα· τῆς καὶ μετὰ χαρίεντος μεριμνίας, τὸν ἄνδρα τῆς ὡραίας τῆς ἡμέρας αὐτοῦ προσφάσασα, ἐξετάσει ἐπιμελῶς τὸ πῶς δι-

ἤλθεν τῆς σιωπῶσας νυκτός τὸ στάδιον, ἀδηγοῦσα αὐτῇ εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἰκεσίαν καὶ τὴν περὶ τὸ ἔργον αὐτῶν σφύρων ἐνασχόλησιν. Μετ' αὐτὸ προβαίνει δραστηρίως εἰς τὰ τὴν διευθέτησιν τοῦ οἴκου ἀφορῶντα, ἐπιβλέπουσα καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἐνεργουμένων ἐργασιῶν. Ἰδοὺ πῶς ὁ σύζυγος παριστᾷ ἡμῖν τὴν πολυτίμον ταύτην εἰκόνα, «Μάρθα, εἰπὲν ἡ σύζυγός μου, (ἐκβαλοῦσα τὸ μαγειρικὸν περίζωμα καὶ καταβυβάσασα τὴν μεταξίνην ἐσθῆτα ἣν εἶχε πρότερον ἀνασύρει), ἔπαγε εἰς τὸν κύριον Γεῖν, διότι ὁ τελευταῖός του καπνὸς δὲν εἶναι καλός, εἶναι ἐκ τῆς Βραζιλίας ἐνῶ ὁ σύζυγός μου ἀγαπᾷ τὸν Μαυριτανόν, ἔκλεξον μὲ μικροὺς καὶ στοργγύλους κόκκους. Εἶδον εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ πρῶτα χαμοκέρασα, ἀγόρασον ὅσα ἀρκοῦσι πρὸς κατασκευὴν πλακουτῆι, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια τόσον ἐπιτυχῶς κατασκευάζεις, καὶ τὰ ὅποια ὁ σύζυγός μου καὶ τὰ τέκνα μου μὲ πολλὴν τρώγουσιν εὐχαρίστησιν. Εἰπέ εἰς τὸν κηπουρὸν νὰ σοὶ δώσῃ τοὺς κρίνους, τοὺς ὁποίους ἐξέλεξα διὰ τὴν Σουσάνναν καὶ τὰ γερανία, τὰ ὅποια ἐξήχησα διὰ τὸν Ἐρῆκον (τὰ τέκνα τῆς)· Λάβε τέλος πρῶτον τοῦ βιβλιοπώλου τὸν τελευταῖον λόγον τοῦ σεβασμίω διδάκτορος Βελλόβ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἔθνους. Εἶναι εὐχλωτός καὶ πατριωτικὴ πραγματεία, τὴν ὁποῖαν θὰ μᾶς ἀναγνώσῃ τὸ ἑσπέρας ὁ σύζυγός μου, οὕτως δὲ θὰ διέλθομεν εὐχαρίστως τὴν ἑσπέραν, διότι τοῦτο θὰ εὐχαριστήσῃ μεγάλως καὶ ἐμὲ καὶ τὰ τέκνα μου». Ὅποια θαυμασία εἰκὼν οἰκογενειακῆς συμβιώσεως! Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὸν ἴδιον σύζυγον, τὸν ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ νῦν ἐν Ἀμερικῇ ὡς δι' ὀνείρου εὐρεθέντα, ὡς ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ ἀνυμνήσῃ ἐπαξίως τὸ κάλλος τῆς ἐνθέου ταύτης σκηνῆς, νὰ παραστήσῃ διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τόσον εὐτυχοῦς συζύγου, τὴν λαμπρότητα τοῦ θεοῦ τοῦτο καὶ οὐρανοῦ δεσμοῦ.

«Ὅσον ἀδύνατος εἶναι, ἀνακράζει ἐνθουσιῶν ὁ σύζυγός μου, πόσον ἀδύνατος εἶναι ἡ καρδιά μας! ἡσθάνομεν ἑαυτὸν θαλγόμενον καὶ ἐλκυόμενον ὑπὸ τῆς νέας ταύτης μουσικῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν κατὰ πᾶν μέτρον ἐπανελαμβάνετο τὸ ὄνομά μου καὶ τὸ τῶν τέκνων μου. Ἡ Παρισίος ὅμως, ἐν Γαλλίᾳ, ὅπως ἄλλην μουσικὴν ἤκουον· ἡ σύζυγός μου εἶχε μὲν πάσας τὰς ἀρετάς, ἀλλ' ἡ ὑπερβολικὴ αὐτῆς μετριοφροσύνη, καθίστα κατὰ τὴν τραχὺν τὸν βίον, διότι ἐμβλημα εἶχε νὰ πράττῃ ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ὁ Θεὸς ἠξέυρει ὅποια ἐδοκίμαζον, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ μὴ διαφέρωμεν τῶν ἄλλων! Διὰ νὰ κατοικῶμεν ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, κατείχομεν οἴκημα τὸ ὅποῖον εἶχε μὲν ἑκατὸν δέκα βαθμίδων ὕψος, ἀλλ' ὅμως ἦτο μέγαρον ἡγεμονικὸν καὶ οὐτινος ὁ οἰκοφύλαξ, ὅστις μὲ περιεφρόνει, εἶχε θαλαμηπόλον καὶ ὑπηρέτην. Ἰνα ὑπηρετῶμεθα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, εἴχομεν ἀχρεῖον ὑπηρετην, μέθυσον καὶ ψεύστην, μεγαλοπρεπῶς ὅμως ἐνδεδυμένον, μὲ ἀναξυρίδα ἐκ τριχωτοῦ ὑφάσματος καὶ μὲ ἐρυθρὸν ἐπενδύτην, διὰ τὸν ὅποιον ἰδαπάνων πολλὰ, ἐνῶ αὐτὸς μὲ ὑπηρετεῖ ἀθλίως καὶ δὲν μοὶ ἐπέτρπεν οὐδὲ νὰ τρώω, οὐδὲ νὰ ἐνδύωμαι, οὐδὲ νὰ πίνω κατὰ τὴν δια-

Θεσίν μου. "Ινα ενδύονται η σύζυγός μου και η θυγά-
τηρ μου, όπως ολος ο κόσμος, έχρειάζοντο ενδύματα
καυθόδους τιμής και κρινολίνα πληροῦντα εκαστον ολό-
κληρον άμαξαν και ένεκα των οποίων ήναγκαζόμην εγώ
νά κάθηναι πλησίον του άμαξηλάτου. "Ινα εύρίσκωμαι
τέλος όπου υπάγει ολος ο κόσμος, ήμην ήναγκασμένος
νά θηρεύω προσηκόντες και νά μειδιώ προς ανθρώπους
προς ους έχάτην έτρεφον περιφρόνησιν. Τοιαύτη ήτο η
συνήθεια! Η εύπρεπεια άπήτει νά λατρεύη τις τον πλου-
τον και νά καταστρέφηται χάριν επιδείξεως πλούτου
και όμως δεν έτόλμων ν' άσπαρυνθώ της καλής συ-
νανατροφής, διότι θά έχαρακτιριζόμην ως ιδιόρρυθμος,
έπερ είναι ελάττωμα άπδές, το όποτον οι Γάλλοι χαρί-
ζουν εις τους Άγγλους, ένεκα δέ της σύζυγού μου
και των φρονίμων αυτής συμβουλών, εξετέλουμην, νομί-
ζω, πρεπόντως το δύσκολον μέρος μας. Τοῦτο οφείλου-
σι νά όμολογήσωσι πάντες, όσοι μάς έβλεπον εις το
θάσος καθ'ωρισμένην ώραν οίσιδήποτε και άν ήτο ο και-
ρός. Και τολμώ νά εἶπω ότι διετηρούμεν την κοινωνι-
κήν μας θέσιν εις τους Παρισίους και διήγομεν εντίμως
βίον. Οὔτινος πολυασχολώτερον δεν δύναται τις νά φαν-
τασθῇ, διότι έτελούμεν εκάστην πρωτῶν εἰκοσιν επισκέ-
ψεις και από ούδεμιᾶς συναναστροφής ελείπομεν. Ταῦτα
πάντα είχαν λίαν καλώς, αλλά νά όμολογήσω την αλή-
θειαν, εν τῇ άγρία ταύτῃ χώρα (τῇ Ἀμερικῇ) η άπολική
μου φύσις υπερίσχυεν, ήμην εύτυχῆς μὴ ακούων νά έπα-
ναλαμβάνηται το, όλος ο κόσμος, και αληθῆς ήθανόμην
ήδονην, ότι η σύζυγός μου περί έμου μόνον ένσηχολείτο,
και οὐδέν άλλο έσυλλογιζέτο ή μόνον τον σύζυγόν της,
τά τέκνα της και την οίκίαν της».

Ἀξιοσημείωτον εν τῇ οικογενειακῇ διαβιώσει της Ἀ-
μερικῆς είναι και το έθιμον το κατά την έσπέραν των
σαββάτων επικρατοῦν, του νά ένασχολῆται πᾶσα οἰκο-
γένεια εις την ανάγνωσιν της Βίβλου και την εκ μέρους
των γεννητόρων προς τά τέκνα επιτηδεύειαν άναπτύξιν
των σωτηρίων του Ευαγγελίου άρχων. Δεν εισδύω εις τά
βάθη της θρησκευτικῆς συζητήσεως, δεν επιχειρῶ νά ύ-
δροφορήσω επί του πίθου των άπαινίδων, συναισθανόμε-
νος την άτέλειαν την παρακολουθοῦσαν πάντα λογικόν
άνθρωπον. Ἀλλως τε το του Ἰκάρου πάθημα κατά την
προς τον ήλιον άνάπτησιν του, δεν όμοιάζει το τρό-
πικον του Μαραθωνομάχου νά ζηλώσω αυτό, και άν-
κράζω ως ο ήρως της Σπλάμινος, οὐκ εἶ με καθεύδειν
το του... Ἰκάρου τρόπαιον». Δεν επιχειρῶ νά αναλύ-
σω τά ισρά καθεστῶτα της ήμετέρας θρησκείας, νά διύ-
λίσω τά περιεχόμενα αυτής και προδῶ διά το άτελές
του ανθρώπινου πνεύματος εις συλλογισμούς άσεβείς και
άκροσφαλή άπιστίαν. "Ο,τι δυνάμεθα προχείρως νά εἶ-
πωμεν είναι ότι η θρησκεία όμολογουμένως επιδρᾷ οὐ-
σιωδῶς επί της διαρρυθμίσεως του τε ατόμου και του
έθνους, και ότι άπαραίτητος είναι η του θρησκευτικοῦ
αισθήματος καλλιέργεια προς διάπλασιν χρηστών πολι-
τών και επίτευξιν του ύψηλου της ανθρωπότητος τέ-
λους. Ω; εκ τούτου δεν δυνάμεθα ή νά πλέξωμεν εγκώ-

μιον άθάνατον επί του έθίμου τούτου του άμερικανικοῦ
λαοῦ, αναλογιζόμενοι όποια σωτήρια άποτελέσματα η
χριστιανική παράγει άγωγή επί την όλην κοινωνίαν, και
όπόσον παρήγορος αναφαίνεται η ισρά ήμῶν θρησκεία,
όσάκις κλύδωνες καταστρεπτικοί διαταράττουσιν αἶ-
φνης το εν ήρεμοῦσι κύμασιν επιπλέον σκάφος της ευ-
δαιμονίας ήμῶν, όσάκις θλίψεις παντοῦαι ή στερήσεις πο-
λύτιμοι αναλύουσιν εις δάκρυα την παθοῦσαν ήμῶν καρ-
δίαν, ή συλλογισμοί απέλπιδες του πνεύματος ήμῶν κρη-
τοῦσι. Πόσον βρεία επίκειται η εύθύνη εις τους άμελή-
σαντας την χριστιανικήν άγωγήν κυβερνήτας, εις τους
μὴ οίκοδομήσαντας επί του ακραδάντου της θρησκείας
θεμέθλου, εις τους ζητήσαντας επί βάσεως, την σφα-
γίδα της ανθρωπίνης αδυναμίας περιβεβλημένους, νά οί-
κοδομήσωσι! Τίς άνταξία τιμωρίας δύναται νά πείση
την βαρεῖν διὰ το μέγεθος του εγκλήματος καρδίαν
των! Ω, οὐδείς ανθρωπίνος νόμος έξωθεν επιβαλλόμε-
νος δύναται νά έπαρκέση προς άνταξίον τιμωρόν! Μό-
νον εις στιγμὴν τιμίου άνδρός το σκάφος της συνειδή-
σεως αὐτῶν εάν ποτε προς στιγμὴν επέπλεε, τότε μό-
νον τότε, ήθελον διαρραγῇ του βυθός πένθους διὰ το
μέγεθος της συμφορᾶς έπερ εξ άβελτηρίας παρέσχον,
και εύχηθῇ νά μηδέποτε πλέον έμφρον λογισμός επί
την διάνοιαν αὐτῶν του λοιποῦ άνάσση, αλλά μάταιον
το έξυμνεῖν το σωτήριο τοῦτο έθιμον. Οι λόγοι είναι
σικιᾶ ένθα τά πράγματα ένθουσιωδῶς την χρησιμότητα
του τοιούτου έθίμου άνομολογοῦσιν. Έν έτι ύπολεί-
πεται ήμῖν η εύχή του νά επικρατήσῃ και παρ' ήμῖν
το έθιμον τοῦτο, και κατανοήσωμεν ότι η παρεμέλη-
σις της θρησκευτικῆς άγωγῆς είναι αὐτόχροημα ήθικῇ
αὐτοχειρία και πρόδρομος άνιάτου ήμῶν παρκμῆς.

Τοιαύτη ή εν Ἀμερικῇ οικογενειακή βίωσις, έμβλη-
μα του σύζυγού είναι οή σύζυγός μου, τά τέκνα μου».
έντεῦθεν η διαρκῆς της οικογενείας προστασία και ο εξ
αὐτῆς ευδαιμονία εκπηγάζων βίος. Έμβλημα της συ-
ζύγου εἶ σύζυγός, τά τέκνα μου, τά πάντα δι' αὐ-
τά» έντεῦθεν δέ το έναρμόνιον της οικογενείας, η σorge
προς ό,τι προσφιλές, η των τέκνων ευπείθεια, το προς
τους άνωτέρους σεβας, έντεῦθεν τέλος η ευδαιμονία της
οικογενείας, έντεῦθεν η του σύμπαντος έθνους επίζηλος
βίωσις. Είναι άρά γε άνάγκη νά ανελέζωμεν τίς και
παρ' ήμῖν η της οικογενείας κατάστασις και ιδίως πα-
ρὰ τοῖς άρχουσιν οὐς φιλεῖ μιμεῖσθαι το ύπῆκοον; Εἴ-
ναι άνάγκη νά συστήσωμεν και νά εύχηθώμεν την και
εν ήμῖν επικράτησιν της εν Ἀμερικῇ οικογενειακῆς βί-
ώσεως; Τίς τόσον τετυφλωμένος είναι, ώστε νά έχη
χρεῖαν της τοιαύτης συστάσεως, ή νά μάθῃ παρ' ή-
μῶν την εν ήμῖν οικογενειακήν βίωσιν;

Εἰς ένα μόνον Πατέρα μία και μόνη Μήτηρ μία και
μόνη τέκνων γένεα, ίδού η έντέλες του θεοῦ της
οικογενείας. Ἀλλ' άσταθείς ἴσως έχοντες τάς όρέξεις,
ο άνήρ και η γυνή δύναται νά παρεκτραπῶσι της δι-
ακαταστάσεως έδου, δύναται νά θυσιάσωσιν έαυτους
εις τον βωμόν της άποσυνθετικῆς άψικρίας. Ἰσπανία

είναι η διάρκεια της αὐτῆς άγάπης από την νεότητα
εις το γῆρας, αλλά με την πρόοδον του χρόνου η συ-
ζυγική συμπάθεια τον πρῖν ένθερμον διαδέχεται έρωτα,
όταν φθάσῃ το γῆρας, ότε η ζωή δεν έχει πλέον δι'
αὐτόν θέλητρον, ο δέ έρως όμοιάζει τότε έσβεσμένον
ύφαιστείου κρατήρα, τότε ο πρῶν ένθους εκείνος έρως
εις άπλην συμπάθειαν μεταβάλλεται. Ἀλλά γυνή άν-
δειχθεῖσα σύντροφος ισόβιος των συμφερόντων σου, γυ-
νή, έχουσα την αὐτήν υπερηφάνειαν, την αὐτήν φιλο-
δοξίαν, την αὐτήν ως και οὐ τύχην, ποτέ δεν σου εἶ-
ναι αδιάφορος, και αν η στενή συμβίωσις προξενεί πολ-
λάκις συγκρούσεις, το κενόν το όποιον μετά την στε-
ρησιν αὐτῆς θά σε περιστοιχίσῃ, θά αποδείξῃ ποῖαν
θέσιν κατεῖχεν αὐτή εις την ψυχὴν σου, «όταν σπει-
ρεύσῃ η πηγή τότε καταλαμβάνεται του νεροῦ η αξία»
ως και Φραγκλῖνος αποφαινεται. Ἰβπειτα μήπως δεν
μένουν τά τέκνα, ο τελικός οὗτος του θεοῦ της οἰ-
κογενείας σκοπός; Οι ψυχραυθέντες λοιπόν σύζυγοι πά-
λιν φιλιόνονται, πάλιν συνεννοοῦνται, όσάκις πρόκειται
περί των άγαπητῶν τούτων όντων, σκοποῦ μοναδικοῦ
του βίου όταν ο βίος δεν έχει πλέον σκοπόν, και πά-
σχουν μὲν δι' αὐτά και σκληρά πάσχουν, αλλά πάσχουν
άκόμη σκληρότερον όταν ήναι άτεκνοι. Ποῖος τῷ όντι
θά επιχειρήσῃ νά εκρίζωσῃ από την ανθρωπίνην ψυχὴν
το αἶσθημα της μητρικῆς φιλοστοργίας, το γλυκύτα-
τον ένταῦθα και πικρότατον, το τερπινότατον και φο-
βερώτατον, το όποτον ποτέ μὲν έπαγρυπνοῦν επί της
νεάνιδος, φυλάττει την πορθευτικήν της αἰδῶ, την δδ-
γῆ μέχρι του νυμφικοῦ θαλάμου, την άγαπή, και α-
φοῦ γείνη μήτηρ, άγαπή τά τέκνα της ως και αὐτήν
την ίδίαν, ποτέ δέ παρακολουθεῖ τον νέον εις το πο-
λυτάραχον του βίου στάδιον, αφοῦ τον άνέθρεψε παι-
δίον, μεράκιον, τον συνοδεύει τρέμον εις τά του βίου
προπύλαια, πάσχει πικρά διὰ τάς συμφοράς του και
χαίρει μέχρι παραφροσύνης διὰ τάς εύτυχίας του. Έ-
νιότε η τρυφερά αὐτή μήτηρ συγκατατίθεται νά εἶδῃ
τὴν υἱὸν της έμβαδίνοντα εις το πολεμικόν στάδιον, έ-
τρόμαξε μαθοῦσα ότι έμελλε νά συγκροτηθῇ μάχῃ ὡ
χαρὰ αν επέζησεν! ὡ χαρὰ αν έδοξάσθῃ! ὡ λύπη!
λύπη σκληρὰ αν της τον φέρουν νεκρόν, καιτοι τετυ-
λιγμένον εις τάς έχθρικὰς σημαίας!! τότε θά κατα-
πικρανθῇ, και θά θελήσῃ νά αποθάνῃ, και ἴσως θά α-
ποθάνῃ! Αποθνήσκει τέλος πάντων, αφοῦ έχρημάτισε
παιδίον, νέον, άνήρ, γέρον, αφοῦ έλαθεν από τά τέκνα
του όσας ευεργεσίας έδωκε πάντοτε άγαπῶν, πάντοτε
άγαπώμενος, και συνοδευόμενος ως τάς πύλας του θα-
νάτου από τά όντα εκείνα προς α έδωκε την ζωήν.
Ίδού έτάρωθεν άνθρωπος νυμφευθείς την σύζυγον αὐτοῦ
υπό την έπιτροπὴν όρέξεως έφημέρου, η αὐτός εκείνην η
εκείνη αὐτόν έπαυσε νά άγαπᾷ, την ήπάτησε και τον
ήπάτησεν, η συζυγική κοινωνία μετεβλήθη εις τυραν-
νίαν, ο άνήρ και η γυνή έφρόντισαν νά παρακραπῶσι της δι-
ακαταστάσεως έδου, δύναται νά θυσιάσωσιν έαυτους
εις τον βωμόν της άποσυνθετικῆς άψικρίας. Ἰσπανία

και την εγκατάλειψιν, άντι του μάννα χαλῆς άπ-
λαυσεν».

Ίδού άμφοτέραι της οικογενείας αἱ όψεις, η πρώτη
εἰκὼν είναι η παριστάσα το ιδανικόν κάλλος της οἰ-
κογενείας, οὔτω ζωγραφεί αὐτό ο μεγαλοφυῆς Τίερς, ο
συνεπτικός οὔτος δεσμός της άποσυνθετιμένης πατρί-
δος του. Αναμνήσθητε αὐτοῦ έσκεμμένως, φιλοσοφήσατε
δὲ επί του βίου μετά πάθους άνταξίου άνδρός το με-
γαλέον αὐτοῦ και της ίδίας πατρίδος επιποθήσαντος.
Η πρώτη εἰκὼν είναι, λέγομεν, το ιδανικόν κάλλος της
οικογενείας, η δ' ένακμος Ἀμερικῇ είναι η λυδία λίθος
του δυνατοῦ της πραγματώσεως της ιδανικότητος
ταύτης. Η Ἀμερικῇ παρέχει ήμῖν την άπόδειξιν ὅτι
δύναται νά ένσαρκωθῇ τοιαύτη τις ιδέα, ότι η ιδανι-
κότης δεν είναι τι προς τέρψιν μόνον του πνεύματος
και άπειλι θναρ έναντι της πραγματικότητος, δύναται
νά κατέλθῃ μέχρις αὐτῆς, και τον σωτηριώδη αὐτῆς
πέπλον επί του πεδίου των πράξεων αναρρίπτουσα,
δύναται νά ανυψώσῃ τον άνθρωπον εις την σχετικὴν
αὐτοῦ τελειότητα, πηδάλιον δὲ των πράξεων αὐτοῦ
και ενεργειῶν αὐτοῦ το λογικόν και την συνειδήσιν, τον
άσεβστον τοῦτον σπινθῆρα της θείας ήμῶν καταγω-
γῆς νά καταστήσῃ δύναται. Ἀγαλλόμενοι ήδη, μωροῦς
εξελέγχομεν τους δογματίζοντας ότι αὐτό είναι ιδέα,
είναι ιδανικότης, είναι πράγματα ανεφάρμοστα. Οὔτω
την αδυναμίαν αὐτῶν περί την διάπραξιν των τοιούτων
ιδεῶν θέλοντες νά καλύπτωσιν, επισείουσι καθ' ήμῶν
το φάσμα του ανεφαρμόστου και οδηγούσιν εις σκέ-
ψεις έχούσας συνέπειαν την άνασπολήν τελειτέρων πρά-
ξεων και πάσης προόδου άναχατισμόν.

Επισκοπήσατε ήδη ως από της κορυφῆς του οἰκο-
δημήματος ιστάμενοι, της οικογενείας την βίωσιν, ανα-
λογίσθητε την εἰκόνα της καλλονῆς αὐτῆς, και φιλο-
σοφήσατε επί του ήμετέρου βίου. Και υπό την έποψίαν
της απολύτου ματαιότητος αν εκλάβητε τον επί της
γῆς ήμῶν βίον, και δεν επιζητήσῃτε άλλου τινός εν αὐτῷ
άπόλαυσιν η παντός θελητικοῦ, χαρίεντος και εύφροσύ-
νου, πάλιν θέλεται ρίψῃ λευκὴν την ψῆφον επί της τοι-
αύτης οικογενειακῆς ρυθμίσεως. Συγκρίνατε την πραγ-
ματικὴν καλλονὴν της σκιαγραφηθείσης οικογενείας προς
την εν τῇ κοινωνίᾳ ήμῶν επικρατοῦσαν, καθ' ήν τά πάν-
τα ως το πολὺ και ιδίως η άνατροφή προς επίδειξιν
διαπλάσσονται, και ἴδατε όποια θέλητρα παρέχουσιν
άμφοτέραι. Εξ ἴσου θέλγεται τις βλέπων νεαρόν αὐτοῦ
βλαστὸν μεριμνῶντα άπ' αὐτῆς της τρυφερᾶς ήλικίας πα-
ρι του ίδίου μέλλοντος, γνήσιον αποδίδοντα τῷ γεννή-
τορι τοῖς θρέπτοις τον φόρον, και δι' έργων αὐτόν έν-
δεικνύμενον, εξ ἴσου λέγομεν θέλγεται, ότω όταν βλέπῃ
αὐτόν θυλυπρεπῶς περιβαλλόμενον και μὴ μεριμνῶντα,
η τίτιν τρόπον νά προσελκῇ τά χαρίεντα μειδιάματα
ισαγγέλου μορφῆς τίς οἶδεν όποια αἴσχη έσωθεν καλυ-
πτούσης! Συγκρίνατε ταῦτα και εκλέξτε οἷον υμῖν μάλ-
λον φανήσεται εύλογον, κατά την σύγκρισιν υμῖν όμως
ταύτην λάβετε ὑπ' όκιν και την προσφιλή σας πατρίδα».

τὴν πάσχουσαν ἐπὶ Ἑλλάδα. Ἀναλογίσθητε ὅτι οὐκ ἐβόλυνεν νὰ προνοῶμεν καὶ ὑπὲρ τοῦ μεμακρυσμένου μέλλοντος, ὅτι ὅπως ἡ παρελθούσα γενεὰ κατέλειπεν ἡμῖν ἀλώβητον καὶ ἀνθρᾶν πᾶσαν κοινωνικὴν δύναμιν, οὕτω καὶ ἡμεῖς οὐκ ἐβόλυνεν νὰ ἐνισχύοντες αὐτὰς, ἀλλ' οἷας τοῦλάχιστον παρελθόμεναι τοιαύτας καὶ νὰ μεταβιβάσωμεν. Μὴ ἀνεχθῶμεν νὰ καταστρέψωμεν τὰς εὐλόγους τοῦ μέλλοντος προσδοκίας· ἐν ὑμῖν ἡ ἀπόφασις, περ' ἡμῶν δὲ μόνῃ ἐνθερμος ὑπὲρ τοῦ αἰσιωτέρου εὐχῆ.

Δ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ.

ΓΥΛΙΜΕΡ ΚΑΙ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ.

Ὁ Βελισσάριος ἐπορεύετο ὡς ἐπαίτης πρὸς τι ἀρχαῖον φρούριον ἡρεπώμενον, ἐνθα ἡ πτωχὴ οἰκογένειά του τὸν περιέμενεν. Εἶχεν ἀπαγορεύσει τῷ ὁδῷ νὰ τῷ λέγῃ τὸ ὄνομά του καθ' ὁδόν, πλὴν ἡ τοῦ ὕψους τοῦ εὐγένειά διακεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ ἐξωτερικὸν ἐξήρκει ὅπως ἐφελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον παντός. Περὶ τὸ λυκόφως, φθὰς εἰς κώμην τινα, ὁ ὁδηγὸς του ἔστη παρὰ τῇ θύρᾳ οἰκίας, ἥτις, καίτοι ἀπλουστάτη, εἶχεν ἐξωτερικὸν ὁπωσοῦν καλόν.

Ὁ οἰκοδεσπότης τῆς οἰκίας ταύτης ἐπανήρχετο μετὰ τὴν δίκειλλαν ἀνά χεῖρας. Ἡ συμπεριφορὰ καὶ οἱ οἱ τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος ἐκείνου χαρακτῆρες, προτείλυνον τὴν προσοχὴν τοῦ γέροντος διαβάτου· τὸν ἠρώτησε τίς ἦτον.

—Εἶμαι γέρον στρατιώτης, ἀπεκρίθη ὁ Βελισσάριος.

—Στρατιώτης! ἐφώνησεν ὁ χωρικός· τοιαύτη δὲ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή σου;

—Ἡ μεγαλειτέρα δυστυχία ἡγεμόνος εἶνε, προσεῖπεν ὁ Βελισσάριος, τὸ νὰ μὴ δύναται οὗτος ν' ἀνταμείβῃ τὸ αἶμα, τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκχυνόμενον.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη συνεκίνησε τὸν χωρικόν. Φιλοξενεῖ αὐτὸν καὶ τῷ προσφέρει ἄστυλον ἀσμένως.

—Σὰς παρουσιάζω, εἶπε τῷ συζύγῳ του, κάλοκάγαθον ἄνδρα, ὅστις καρτερικῶς ὑφίσταται τὴν σκληρότην τῆς ἀρετῆς δοκιμασίαν. Φίλε μου, εἶπεν ἀποταθεὶς τῷ Βελισσαρίῳ, μὴ ἀσχύνῃσαι περὶ τῆς καταστάσεως ἐν ἣ ἐύρισκσαι ἐνώπιον οἰκογενείας, ἥτις συνοῖδε τὴν δυστυχίαν· ἀναπαύθητι, μετ' ὀλίγον θέλει συνδειπνήσωμεν. Σὰς παρακαλῶ, εἰπάτέ μοι εἰς ποίους πολέμους ὑπηρετήσατε;

—Ἐπολέμησα εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τῶν Γότθων πόλεμον, εἶπεν ὁ Βελισσάριος, εἰς τὸν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τῶν Περσῶν καὶ εἰς τὸν τῆς Ἀφρικῆς κατὰ τῶν Βανδάλων καὶ Μαυριτανῶν.

Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὁ χωρικός δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ βαθύ στεναγμόν.

—Τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν οὗτος, ἐλάβετε σχεδὸν μέρος εἰς ὅλας τοῦ Βελισσαρίου τὰς ἐκστρατείας;

—Δὲν ἀπεχωρίσθημεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου παντελῶς.

—Ἐξοχος ἀνὴρ! Ὅποια γαλήνη ψυχικῆς διαθέσεως! Ὅποια εὐθύτης καὶ μεγαλοφροσύνη Ζῇ αὐτός; καθότι ἐν τῷ διαστήματι τῆς εἰκοσιπενταετοῦς ἀπομονώσεώς μου, δὲν ἤκουσα νὰ γίνηται οὐδέποτε λόγος περὶ αὐτοῦ.

—Μάλιστα ζῇ.

—Ἀχ! εἴθε ὁ θεὸς νὰ εὐλογῇ καὶ μνησκῇ τὰς ἡμέρας του.

—Ἐὰν σὰς ἤκουεν ἤθελε βεβαιῶς συγκινηθῇ, δι' αὐτὸν ποιεῖτε εὐχάς!

—Ὡς δὲ λέγουσιν ὅτι διάγει παρὰ τῇ αὐλῇ; Βεβαιῶς θὰ εἶνε πανίσχυρος καὶ παρὰ πάντων θὰ τιμᾷται;

—Φεῦ! γνωρίζετε, ὅτι ὁ φθόνος προσκολλᾶται τῇ εὐδαιμονίᾳ.

—Ἀχ! Πόσον καλῶς προσέχει ὁ Αὐτοκράτωρ, τοῦ νὰ εἰσακούῃ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός. Εἶνε ἡ εὐφυΐα, ἡ προστατεύουσα καὶ ἐδικουσα τὴν Αὐτοκρατορίαν του.

—Ἡδὴ ἐγήρσας.

—Δὲν ἐλάττει· θὰ εἶνε οὗτος εἰς τὰ ὑπουργικὰ συμβούλια, ὅτι ἦτο καὶ εἰς τὸν στρατόν· ἡ δὲ γνώμη του, ἂν εἰσακούηται, ἔσται ὠφελιμώτερα τῆς ἀνδρίας του.

—Πόθεν ἐγνωρίσατε αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ Βελισσάριος κατανοήτως.

—Ἀς καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶπεν ὁ χωρικός, ὅτι με ἐρωτᾶτε χρῆζει χρόνου πολλοῦ.

—Ὁ Βελισσάριος δὲν ἀμφίβηλε τὸ παράπαν ὅτι ὁ φιλοξενῶν αὐτόν, ὑπῆρξεν ἀξιωματικὸς τις τοῦ στρατοῦ, καὶ ὅτι εἶχεν αἰτίαν νὰ ἦ εὐχαριστημένος παρ' αὐτοῦ.

—Ὁ χωρικός, διακρούοντας τοῦ δειπνοῦ, τῷ ἐζήτησε λεπτομερεῖας τινὰς περὶ τῶν πολέμων τῆς Ἰταλίας καὶ Ἀνατολῆς, χωρὶς νὰ ποιῇ μνείαν περὶ ἐκείνου τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ δὲ Βελισσάριος δι' ἀφελῶν ἀπαντήσεων νύχαισεν τὴν περιέργειαν αὐτοῦ πληρῶστα.

—Ἀς πῶμεν· εἶπεν ὁ φιλοξενῶν, περὶ τὸ τέλος τοῦ δειπνοῦ, πῶμεν εἰς ὑγίαν τοῦ στρατηγοῦ σὰς· εἴθε δὲ ὁ θεὸς νὰ τῷ ἐπιδαφίλῃ πᾶν ἀγαθόν, ἂν καὶ ἐν τῇ ζωῇ του κακὸν μοι ἐπροξένῃσιν.

—Αὐτὸς, ὑπέλαβεν ὁ Βελισσάριος, σὰς ἐβλάψεν!

—Τὸ χρέος τοῦ ἔκαμε· δὲν θὰ παραπονιθῶ περὶ τούτου. Ἀλλὰ, φίλε μου, θέλετε ἰδεῖ, ὅτι ὑπεχρέωθην νὰ μάθω τὸ συμπῶναι εἰς τῶν δυστυχῶν τὴν μοῖραν. Ἐπειδὴ συμμεθέξατε εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς Ἀφρικῆς, θὰ εἰδᾶτε βεβαίως τὸν Βασιλέα τῶν Βανδάλων, τὸν ἀτυχὲς Γυλίμερ, ἀπαγαγίνα ὑπὸ τοῦ Βελισσαρίου ἐν θριάμβῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του. Ὁ δίδων σοι ἄστυλον καὶ ὁ μετ' ὑμῶν συνδειπνήσας εἶνε ὁ Γυλίμερ.

—Σεῖ; ὁ Γυλίμερ! ἀνεφώνησεν ὁ Βελισσάριος· ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ δὲν σοὶ παρέσχεν καλλιτέραν ἀποκατάστασιν! Τὸ εἶχε ἐνθυμούμαι ὑποσχεθῆναι.

—Ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του μοι προσέφερεν ἀξιώματα, πλὴν ἀπεποιήθη. Ὅταν τις ἐξηπάτησε βασιλεῦς,

παύσει δὲ τοῦ νὰ ᾄδῃ, ἄλλη ἀνταμοιβὴ δὲν ὑπάρχει, ἢ ἡ ἀνάπαυσις καὶ ὁ ἀφανὴς βίος.

—Ἦμεῖς; ὁ Γυλίμερ!...

—Ναί, ἐγὼ αὐτὸς, ὅν ἐπολιόρκησαν, ἂν ἐνθυμῆσαι, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παπούα. Ἐκεῖ ὑπέστην κακουχίας ἀνηκούστους. Ὁ χειμὼν, ἡ πείνα, τὸ φοικαλέον θέαμα λαοῦ καθ' ὅλοκληρίαν ὑποπεσόντος εἰς ἀπελπισμόν καὶ ἐτοίμου νὰ καταβροχθίσῃ τὰς συζύγους καὶ τὰ τέκνα του, ἡ ἀκάματος ἐπιμέλεια τοῦ ἀξίου Φάρμα, ὅστις πολιορκῶν με δὲν ἔπαυσε νὰ με ἐξορκίζῃ, ἵνα εὐσπλαγχνισθῶ ἑμαυτὸν καὶ τοὺς περὶ ἐμὲ, καὶ τέλος ἡ πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῦ στρατηγοῦ σὰς Βελισσαρίου πλήρης ἐμπιστοσύνη μου, με ὤθησαν νὰ παραδώσω αὐτῷ τὰ ὅπλα. Μεθ' ὁποίου ἀφελούς καὶ μετρίφρονος ὕψους με ὑπεδέχθη! ὁπόσον εὐγενῶς προσπνέχθη! οἷα συμπεριφορὰ, οἷον σέβας ἔλαβε διὰ τὴν δυστυχίαν μου! Βισὶ τριάκοντα σχεδὸν ἔτη καθ' ἃ ἐν τῇ μοναξίᾳ ταύτῃ ζῶ καὶ δὲν παρέρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ ἀναπέμπω εὐχάς ὑπὲρ αὐτοῦ.

—Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, εἶπεν ὁ Βελισσάριος, ἀναγνωρίζω τὴν φιλοσοφίαν ἐκείνην, ἥτις ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὅπου τοσαῦτα δεινὰ ὑπέστητε, σὲ παρώτρυνε νὰ χλευάζῃς ἄδων τὰ δυστυχήματά σου· ἥτις προῦκάλεσε περιφρονητικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων σου ὅτε ἤχθη ἐνώπιον τοῦ Βελισσαρίου, καὶ ἥτις, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θριάμβου του, σὲ ἔκαμε νὰ τηρήσῃς ἀναλλοίωτον τὸ μέτωπόν σου, ἐφ' ᾧ ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξεπλάγη.

—Φίλε μου, ἐπανέλαβεν ὁ Γυλίμερ, ἡ ἰσχύς καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ πνεύματος ἐξεκτῶνται μεγάλως ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ βλέπειν τὰ πράγματα. Δὲν ἠσθάνην ἐμκαυτὸν θαρραλέον καὶ σταθερόν, ἢ ἀφ' ἧς στιγμῆς παρετήρησα πάντα ταῦτα ὡς παιγνίδιον τι τῆς τύχης. Ὑπῆρξα ὁ μάλλον φιλήδονος τῶν Βασιλέων τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τὰ ἐνδωτέρα τοῦ μεγάρου μου, ἐνθα συνεῶχον εἰς τὰς ἡδονάς, ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς πολυτελείας καὶ τρυφλότητος, διέβην αἴφνης εἰς τὰ σπῆλαια τοῦ Μόρας καὶ εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Νοσημίδας, ὅπου, κοιμώμενος ἐπὶ ἀχύρων, ἔζων διὰ κριθαρίου χονδροειδῶς τετριμμένου καὶ ἡμικαύστου ἐπὶ στάκτης, εἰς τοιαύτην ὑπερβολὴν ἐλεεινότητος καταντήσας, ὥστε ὁ λίγος ἄρτος, ὅν ὁ ἐχθρὸς χάριν εὐσπλαγχνίας μοι ἀπέστελλεν, ἦτο δῶρον ἀνεκτίμητον. Ἐντεῦθεν ὑπέπεσον εἰς τὰς ἀλύσεις, καὶ ἤχθην ἐν θριάμβῳ. Κατόπιν τούτων θέλετε συναινέσει μετ' ἐμοῦ ὅτι δέον ν' ἀποθάνω ὑπὸ τῆς λύπης, ἢ νὰ ὑψωθῶ ὑπεράνω τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς τύχης.

—Ἐν τῇ συνέσει ἡμῶν, τῷ εἶπεν ὁ Βελισσάριος, ἔχετε ἀρκετὰς ἀφορμὰς παραμυθίας· πλὴν σὰς ὑπόσχομαι πρὸς ταῦτα νὰ σὰς ἀναγγείλω εἰδησίην τινα πρὸ τοῦ νὰ ἀποχωρισθῶμεν.

Μετὰ τὸν διάλογον τούτον ἕκαστος ἐπορεύθη νὰ παραδοθῇ τῷ ἑαυτοῦ.

Ὁ Γυλίμερ ἀπὸ τῆς γαρυφαλῆς, ποὶν ἦ πορευθῇ νὰ καλλιεργῇ τὸν κήπον του, ἔρχεται νὰ εἶδῃ ἂν ὁ γέρον εἶχε καλὴν ἀνταμοιβήν. Τὸν ὁρᾷ αὐτὸν, τὴν βρακτιρίαν

ἀνὰ χεῖρας ἔχοντα καὶ ἔτοιμον νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὁδοπορίαν του.

—Πῶς! τῷ λέγει οὗτος, δὲν ἐπιθυμεῖτε ὀλίγας ἡμέρας νὰ διέλθῃτε μετὰ τῶν ξενιζόντων σας;

—Μοὶ εἶνε ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ Βελισσάριος, ἔχω γυναῖκα καὶ θυγατέρα ὁδυρομένας διὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Χεῖρε, φίλτατε, μὴ ταρχήνῃτε ἐφ' ὅσον ὑπολείπεται νὰ σὰς εἰπῶ· ὁ πτωχὸς οὗτος τυφλός, ὁ γέρον οὗτος στρατιώτης, ὁ Βελισσάριος ἐπὶ τέλους, οὐδέποτε θέλει λησμονῆσαι τὴν φιλοξενίαν, ἣν παρ' ὑμῶν ἔλαβε.

—Τί λέγετε; ὁ Βελισσάριος...

—Εἶνε ὅστις σὰς ἐναγκαλιζέται.

—Δίκαιε Θεέ! ἀνεβόησεν ὁ Γυλίμερ ἐκπληκτος καὶ ἔξω φρενῶν, ὁ Βελισσάριος γεγηρακώς! Ὁ Βελισσάριος τυφλός καὶ ἐγκαταλελειμμένος!

—Οὐχὶ μόνον ἐγκατελείφθη, εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλὰ καὶ παραδοθεὶς εἰς τῶν ἀνθρώπων τὴν εὐσπλαγχνίαν, ἐξώρρυσεν τὸ πρῶτον τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

—Ἀχ! ἐπανέλαβεν ὁ Γυλίμερ, μετὰ φωνῆς θλιβερᾶς καὶ ριγώδους, εἶνε ποτὲ δυνατόν; Ὅποια δὲ εἰσὶ τὰ τέρατα...

—Οἱ φθονεροὶ, προσεῖπεν ὁ Βελισσάριος. Μὲ ἐκπηγόρῃσαν ὡς συνωμότην καὶ ἐποφθαλμιῶντα τὸν θρόνον, ὅτε δὲν ἐσκεπτόμην εἰμὶ διὰ τὸν τάφον· τοῖς ἐπίγειον μὲ ἔρριψαν εἰς τὴν εἰρκτήν. Ὁ λαὸς ἐπὶ τέλους ἀνεστατήθη καὶ ἀπήτησε τὴν ἀπελευθέρωσίν μου. Ἐδέησε νὰ ἐνδῶσωσι τῷ λαῷ πλὴν ἀποδίδοντές μοι τὴν ἐλευθερίαν μοι ἀφῆρσαν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου!

—Καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς τὸ διέταξε;

—Αὐτὸ τοῦτο με κατελύπησε. Γνωρίζετε μεθ' ὁποίου ζήλου καὶ ἀγάπης τὸν ὑπηρετήσα. Τὸν ἀγαπῶ εἰσέτι καὶ τὸν συμπόνῳ, ὅτε δὴ πεπολιορκημένος ὢν ὑπὸ κακούργων κατασιχνονόντων τὰ γκραιτά του· πλὴν ἡ εὐθερότης μου ἄπασα μ' ἐγκατέλειψεν, μαθὼν ὅτι ὁ ἴδιος εἶχεν ἀπαγγεῖλαι τὴν κράτησίν μου. Οἱ ὀφείλοντες νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν δὲν εἶχον τὸ θάρρος πρὸς τοῦτο· οἱ δῆμοί μου ἔπесαν πρὸ τῶν ποδῶν μου. Τετέλεσται! δὲν ἔχω πλέον, χάριτι θεῶν, ἢ ὀλίγας ἡμέρας νὰ ζήσω τυφλός καὶ πτωχός.

—Καταδέχθητι, εἶπεν ὁ Γυλίμερ, νὰ διέλθῃς μετ' ἐμοῦ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου σου φιλησύχως.

—Τοῦτο δι' ἐμὲ, ἀπήντησεν ὁ Βελισσάριος, εἶνε γλυκυτάτη παραμυθία, ἀλλ' ὑποχρεοῦμαι πρὸς τὴν θυγατέραν μου, ὑπάγω δὲ ν' ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Χεῖρε, ἀγαθὲ φίλε μου.

Ὁ Γυλίμερ τὸν περιεπτύχθη, ραίνων αὐτόν διὰ τῶν δακρύων του καὶ οὐδὲ ν' ἀποσπασθῇ ἠδύνατο ἐξ αὐτοῦ. Ἐδέησεν ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἀπέλθῃ, καὶ παρακολουθῶν αὐτόν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν,

—Ὡ εὐδαιμονία! ἔλεγεν, ὦ εὐδαιμονία! τίς δύναται, ἐμπιστευθῇ πρὸς σέ; Ὁ ἥρωας, ὁ δίκαιος, ὁ σοφὸς Βελισσάριος!... Ἀχ! τώρα πλέον πρέπει νὰ πιστεύῃς ἐαυτὸν εὐτυχῇ, Γυλίμερ, σκάπτοντα τὸν κήπον σου.

Καὶ λέγων τοὺς λόγους τούτους ὁ βασιλεὺς τῶν Βαν-
δάλων ἔλαβε πάλιν τῶν δικάδων του.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Δ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

Ο ΑΠΟΛΩΛΩΣ ΒΙΟΣ

ὑπὸ ΕΡΜΑΝΝΟΥ ΔΟΥΝΓΙΖΗ

(συν. ὅρα φύλ. στ'.)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Οἱ Περιηγηταί.

Οἱ περιηγηταί εἶχον περιμείνειν ἕως οὗ ἀνοιχθῶσιν αἱ
θύραι τῆς πόλεως, αἵτινες ἕνεκα τῆς λίαν πρωϊνῆς ὥρας
ἦσαν εἰσέτι κεκλεισμέναι· ἐνῶ δὲ οἱ σκοποὶ ἐπεθεώρουν
τὰ διαβατήρια, ἐπύθχανε τὴν λύπην τοῦ Εὐγενίου ἡ θέα
ἐκείνων τῶν τόπων καὶ τῆς θύρας ἐκείνης, αἵτινα ἐπανεφέρουν
εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὀδυνηρὰς ἀναμνήσεως. Τὰ δένδρα, ἀποβα-
λόντα τὴν ἄχρῳαν αὐτῶν, ἀνέβαλλον διὰ νέων φύλλων,
καὶ διαυγὲς διὰ τῶν τάρων ἔτρεχε τὸ ὕδωρ ἀκτινοβο-
λοῦν ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς σεληνῆς, ἥτις ἤρχιζε νὰ ἀ-
μαυροῦται ἅμα τῇ ἀνατολῇ τῆς ἡμέρας.

Εἰσὶν ὅτε εἰς αἰθούσαν χορευτικῆς ἐσπερίδος, ἐν
ᾗ ἔξεον οἱ χοροὶ ζωπυρούμενοι ὑπὸ τοῦ ἤχου θορυ-
μῶδων ὀργάνων, τὴν ἐπισύριον τῆς εορτῆς; Τὴν εἶ-
δες; πόσον ἀπέβη σκοτεινὴ καὶ σιωπρὰ; Τὰ πάντα
ἐν ἀταξίᾳ, θρανία ἀνεστραμμένα, ἄνθη διεσκορπισμένα
καὶ καταπατούμενα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κόνις συμπεπυ-
κνωμένη ἐπὶ τῶν πολυτελῶν ἐπίπλων, ἀπὸ δύσπνοιας.
Οὐχὶ ἀλόγως θὰ παρωμοιάζεις τοιοῦτον τόπον πρὸς τὴν
ψυχὴν τοῦ Εὐγενίου, εἰσέτι ἐκπλήκτου ἐκ τῆς ἀκρασίας
τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς παραφορᾶς τῆς φαντασίας.

—Παρὰ τὸ ἀγαθὸν τὸ κακόν, αἱ δυσἀρεσκείαι συγ-
κερασμέναι μετὰ τῶν ἡδονῶν—ὑπεντοθόρυζεν ὁ Κῶνστας
λαμβάνων ἐν τῇ ἀμάξῃ θέσιν παρὰ τῷ Εὐγενίῳ, ἀφοῦ
κατέβαλε πᾶσαν φροντίδα ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι οὐδὲν
μέσον εἶχε παραλείψει πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἐνὸν θερα-
πείαν τῶν ἀναποφεύκτων τῆς ὀδοιπορίας κακουχιῶν.
Ἀλλ' ἅμα ὡς ἐκίνησαν, ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Εὐγενίου,
κυριεύεται ὑπὸ διαρκοῦς ἀνησυχίας· κατὰ πᾶσαν στιγ-
μὴν προβάλλει τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός του ἔξω τοῦ θυ-
ρέτρου, ἐπιτιμῶν τοὺς ἀμαξήλατας, ὅτε μὲν ὅτι μασί-
ζουσι πολὺ τοὺς ἵππους, ὅτε δὲ διότι δὲν τοὺς μαστί-
ζουσι παντάπασιν. Προσπαθὼν δὲ νὰ κατευάτῃ τὴν ἑ-
ξαψιν τῆς ὀργῆς του, περισπᾷ ἐπ' ὀλίγον τὸ πνεῦμά του,
ἀλλ' ἔπειτα προκύπτει αὐτὸς ὅπως ἐρωτήσῃ ἐὰν θὰ εὐ-
ρωσι καὶ ὁδὸν ἀχρῶνας ἡ ξενοδοχεῖον, καὶ ἀρχίζει νὰ
βαττολογῇ ὅτι τῷ ἔλθῃ εἰς τὴν κεφαλὴν. Μετ' οὗ
πολὺ τῷ ἐπέρχονται νέαι παραφοραὶ, καὶ ἐκφέρει τὴν
ὀργὴν του, αἰτιώμενος τὰς ταλαιπωρίας τῆς περιηγήσεως
καὶ κατωρῶμενος τὴν ἀπότομον ἐκείνην ὁδὸν, ὡς ἐκ τοῦ
ἀποκρήμνου τῆς ὁποίας προσκόπτει συνεχῶς καὶ κλο-

νεῖται ἀνὰ πᾶν βῆμα ἡ ἀμαξί. Εἰς ἕκαστον κλονισμὸν
ἐκφέρει μεγάλας κρυγὰς, βεβαιῶν ὅτι αἰσθάνεται ὅλον
τὸ σῶμά του συντριβόμενον, καὶ ὅτι δὲν ἀντέχει πλέον
εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἀνωφεροῦς ἐκείνου δρόμου, ἕως οὗ
ἀποβάσῃ; ὁμαλῆς τῆς ὁδοῦ, ἡ ὀξυθυμία του βελτιοῦν
προὔνεται, κλείσας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σιωπῇται,
δίδει σημεῖον ὅτι ἐντελῶς θέλει νὰ ἡσυχάσῃ.

Ὁ Εὐγένιος ἐντοῦτοις καθορᾷ ἐκ τῶν ἀκρωρείων τὴν
πόλιν μετὰ τῶν ὑψηλῶν τῆς κωδωνοστασιῶν ἐπιχει-
σόμενων ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀψυθύνων δὲ σιωπηλὸν χαι-
ρετισμὸν πρὸς τὸν τόπον ἐκείνον ἔμπλεον πολλῶν γλυ-
κερῶν καὶ ἐπωδύνων ἀναμνήσεων, ὅπου τοιοῦτον βίαιον
ἡσθάνθη τὸν σάλον τῶν παθῶν του, αἰφνίδιον αἰσθημα-
τικρίας καταθλίβει τὴν καρδίαν του, ἔτι; οὐχὶ ἀνόμοιον
πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ δοκιμάζει ὁ ἐπιθανάτος κυμαινόμενος
μεταξὺ τῆς ὀδύνης τοῦ νὰ ἐγκαταλείψῃ ὅτι κατὰ τὴν
ζωὴν τῷ ὑπῆρξε προσφιλες, καὶ τῆς ἀλγεινῆς ἀβεβαιότη-
τος περὶ τοῦ ἐπικειμένου αὐτῷ μέλλοντος.

—Καλῶς εἶπεν, ὁ εἰπὼν, ἡ ἀκμὴν ἡ σφύρα· τύπτε,
ἂν δὲν θέλῃς νὰ τύπησαι—τοιοῦτον ἀπόφθεγμα ἐπρό-
φωρεν ὁ Κῶνστας, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν κατκυνάσθη ἡ ἔσσις
ἐριδὸς τινος διεγερθείσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀμα-
ξηλατῶν, διαρκούσης τῆς ὁποίας ὁ Εὐγένιος ποσὸς δὲν
εἶχε κινήσῃ. Καὶ βεβιαῶς οὗτος δὲν ἤθελε προσέξει εἰς
τὸ ἀλλόκοτον συμπέρασμα, ἐὰν δὲν εἰδοποιεῖτο ἐκ τῆς
ὠθήσεως τοῦ ἀγκῶνος παρὰ τοῦ ἀνυπομόνου συνοδοιπόρου
του. Τοιοῦτον εἶχεν ἐμφιλοχωρήσει εἰς περιαλγὴ σκέψιν,
ἥτις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῷ ἀπέσπα ἐκ τοῦ στήθους
μυχιτάτους στεναγμούς.

Ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἐσπέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου εἶχον
ἀποφασίσει νὰ διανυκτερεύσωσιν, ὁ Εὐγένιος μετέβη εἰς
τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρον δωματίον, ἐνῶ δὲ ὁ φίλος του
ἀνεστάνων τὴν οἰκίαν, φέρων ἄνω κάτω ὑπέρβας καὶ ξενο-
δόχους, κρυγάζων μεγαλῶς περὶ τοῦ δείπνου, τῆς κλίνης
καὶ ὧλων τῶν εὐχερῶν ἀνέσεων, ἀ; διὰ πάσης θυσιάς ἀ-
πῆται ἀπὸ πτωχόν τι ὀρεῖνδον ξενοδοχεῖον, οὗτος ἦτο
κεκρυμμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του, καὶ ἐπύθχανε διὰ
παντοειδῶν λογισμῶν τὴν μελαγχολίαν του. Διατελέσας
οὕτω πως ἐπὶ τινι καιρὸν, ἐξήγαγε γεωγραφικὸν τινα χάρ-
την, καὶ ἀφοῦ τὸν ἠπλώσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, θέτων ἐπ'
αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ὅπως μὴ συμπτύχῃ, ἐστήριξε τὸν
πῶγωνα ἐπὶ τῆς πλάτης, καὶ ἤρχισε νὰ διατρέχῃ τα-
χέως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπείρους ἐκτάσεις, μεταβαίνων
διὰ τοῦ νοῦς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον πόλον.—Εἰς
τὰς ἀκτὰς ταύτας περιεπλανήθη ὁ Ὀδυσσεύς... Ἐν-
ταῦθα ὑπῆρχε ὁ Αἰναῖος τὰς περιβοήτους τρικυμίας...
Ἰδοὺ ἡ ὁδὸς τοῦ Μάρκου Πόλου... Ἐδῶ ἐρριψαίνοντο
νευσεν ὁ Κολόμβος... ὁ Βάσκο; δὲ Γάμας... ὁ Α-
μέριος... καὶ ἕνα πρὸς ἕνα ἀνεμινέσκετο τοῦς ἀτρο-
μήτους ναυαγῶν, τὰς διαφοροὺς περιπετείας καὶ
τὰς παντοίας τύχας τῶν. Ἐπειτα θεωρῶν διὰ τοῦ πρᾶ-
θύρου, καὶ βλέπων σελαγιζόντα τοὺς ἀστέρους, ἐφαντά-
ζετο ὅτι ἐβλέπε κόσμον ὁλόκληρον εἰς ἕκαστον αὐτῶν,
κόσμον περὶ ὃν ἕτεροι κόσμοι περιδιδόνταν οὐχὶ κενοί

καὶ ἔρημοι, ἀλλ' ἀναμφιλέκτως κατοικημένοι. Ἀ! ἂν ἡδυ-
νάμην νὰ διδοῦσα διὰ τῶν ἀπείρων ἐκείνων ἐκτάσε-
ων, ἂν ἡδυνάμην νὰ ἴδω τοὺς ἀγνώστους κατοίκους
τῶν! Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ρανίδα τῆς δρόσου,
ἥτις κατὰ τὴν πρωτὴν στίλβει ὡς ἀδάμας ἐπὶ τοῦ κά-
λυκος τοῦ ἄνθους, ἐνδιαίτωνται, ὡς καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ
τῶν πλανητῶν, εὐάριθμα πλάσματα! Τὰς σκέψεις τῶν,
τὰς ἀγαλλιᾶσαι καὶ τὰς λύπας τῶν, τίς δύναται νὰ ἐν-
νοήσῃ;

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἀναπετασθείσης τῆς θύρας, εἰσέρχε-
ται ὁ Κῶνστας, ὅστις δυσανασχετήσας ὅτι εἶδε τὸν φί-
λον του, εἰσέτι ρεμβάζοντα καὶ μόλις στρέφοντα πρὸς
αὐτὸν τὴν κεφαλὴν, μετὰ σκαιοῦ τρόπου τὸν χαιρε-
τᾷ, καὶ ἀπέρχεται χωρὶς νὰ φροντίσῃ πλέον περὶ
αὐτοῦ καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν ἐσπέραν. Οὕτω δὲν
ἐπραξεν ὁ Εὐγένιος· ἠρώτησε περὶ τοῦ συντρόφου τῶν,
μετὰ προθυμίας· ἀλλὰ μαθὼν ὅτι κῆρε καλλιτέ-
ραν συναναστροφὴν μετὰ τινων ξένων πρὸ μικροῦ ἀ-
φιχθέντων, ἡσθάνθη ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν βλέπων
ἐαυτὸν πάντῃ ἐλεύθερον καὶ μεμονωμένον. Οὐχ ἦ-
τον ὅμως δὲν ἀνεύρισκε τὴν ἡρεμίαν ἐκείνην, ἣν ἐπε-
θύμει· καὶ οὐδὲ ἡ νάρκωσις τοῦ σώματός του ἕνεκα τῶν
κλονισμῶν τῆς ἀμάξης, ἴσχυον νὰ τῷ ἐπιφέρωσιν ὕπνον.
Κατεκλινήθη ὅπως ἀναπαυθῇ, ἀλλὰ μάτην, διότι ἐνδόμυχός
τις μανία σχεδὸν πυρετώδης τὸν ἠνάγκαζε νὰ συσφραγῇ,
ὅτι ἐν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν πλευ-
ρῶν· ἐκ διαλειμμάτων ἐφαίνετο ὅτι τὸν καταλάμβανεν
ὁ ὕπνος, ἀλλ' ἔπειτα ἀνεσκήρτα ὥσανε τὸν προσεκάλει
τις, οὕτως ὥστε πρὶν ἢ ἀνατελῇ ἡμέρα, ἐγερθεὶς καὶ
ἐνδοθεὶς ἴσχυο ἀκροαζόμενος μέγιστον θόρυβον ἐν τῷ
ξενοδοχείῳ. Οἱ ὑπέρβειαι πατάσσοντες τὰς θύρας, εἶχον
ἐξεγείρει τὰς ὑπέρβειδας, αἵτινες κρατοῦσαι λυχνίας, ἔ-
τρεχον πρὸς αὐτοὺς ἀπαντῶσαι δι' ὀξέων κραυγῶν πρὸς
τὰς προσκλήσεις τῶν ἐπήγαγον καὶ ἤρχοντο μετὰ
σπουδῆς, οἱ δὲ κύνες ἔβαλον διατόρους ὕλακας, μεταξὺ
δὲ τοσούτων διαφόρων κρυγῶν, διεκρίνετο ἡ φωνὴ
τῆς ξενοδόχου, διδούσης διςταγὰς ἐν τῷ μέσῳ τῆς τα-
ραχῆς.

Ὁ Εὐγένιος προκύψας τοῦ πικραθύρου, βλέπει διὰ
τῶν σκιῶν τῆς νυκτὸς, μόλις διασκεδαζόμενων ὑπὸ τῶν
πρωτῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὄρη, κρημνοὺς, καὶ εἰς ὅλα
τὰ πέρα, τόπον ἔρημον καὶ ἄγριον. Εἰς τὸ προαύλιον
ἔκειτο ἅμαξά τις με τοὺς ἵππους συνεζευγμένους, οἵ-
τινες χρεμετίζοντες καὶ διὰ τῶν ποδῶν ἀνασκαλεύοντες
τὴν γῆν, ἔσειον τὰ κωδωνία αὐτῶν, ἐνῶ οἱ ἀμαξήλα-
ται ἐπλαντάγιζον τὰς μαστίγας ἀτεινίζοντες πρὸς τὰ
παραθύρα, ὅπου ὤλεπεν φῶτα. Μετ' οὗ πολὺ, περι-
στοιχισμένοι ὑπὸ δύο ἄλλων, ἀναβαίνει εἰς τὴν ἀμα-
ξαν ἀνὴρ τις ἐγκεκοδηλημένος εἰς τὸν ἐπενδύτην του,
καὶ φορῶν εἰς τὴν κεφαλὴν χονδρὸν τι κάλυμμα, συγ-
κρούων δὲ τὰς ἐπὶ τοῦ πρᾶθύρου παρ' αὐτῷ ἑτε-
ρὸν τι πρόσωπον, ὅπερ ἐκ τῆς εὐκαμψίας φαίνεται πο-
λὸν ἀνθρώπου, ἡλικίας. Τότε οἱ ἀμαξήλαται διὰ τῆς φω-

νῆς καὶ τῆς μαστίγας παροξύνουσι τοὺς ἵππους, καὶ
ἀφρνίζονται μετὰ μικρὸν, ἀφίνοντες ὡς πρότερον ἔρη-
μον τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ Εὐγένιος ἀσφορητῇ προβάλλει ἡρέμα τὴν κεφα-
λὴν ἔξω τῆς θύρας τοῦ δωματίου του, καὶ βλέπει παρ'
αὐτῷ ἑτερόν τι, οὐτινος ἡ θύρα ἦτον ἡνεωγμένη,
ὑποθέτων δὲ ὅτι ἀἴκειν εἰς τὸν φίλον του, εἰσέρχεται
διὰ τῆς ἀκμῆς τῶν ποδῶν του, καὶ διὰ τοῦ ἀμυδροῦ
φωτὸς τοῦ εἰσδύοντος ἐκ τῶν ραγίδων τοῦ παραθύρου
διακρίνει κλίνην ἐν ἀταξίᾳ, τὰ προσκεφάλαια τῆδε
κλίσσεως, αἱ στρωματὰ ἐρριμμένα κατὰ γῆς, ἐπὶ τινος
τραπέζης, τεμάχια χάρτου με λείψανα φαρμάκων, ξη-
ρία, καὶ ἄλλα μικρὰ πράγματα. Ἀλλ' οὐδεὶς ἀναπνέει
ἐκεῖ, καὶ τὰ πάντα μαρτυροῦσιν ὅτι εἶχε προσφάτως
ἐγκαταλείψῃ. Μεταβαίνει εἰς τὴν αἰθούσαν καὶ οὐδένα
ἀπαντᾷ· εὐρίσκει μόνον τὸ κατὰστιχον ἐν τῷ ἐγγρά-
φῳ τὰ ὀνόματα τῶν ὀδοιπόρων, οἵτινες κατέλυ-
σαν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Προσηλώνει τοὺς ὀφθαλμοὺς,
καὶ τί ἀναγινώσκει; — Ὁ Μαρκίαν Ν. Ν. μετὰ τῆς
συζύγου του— Αἱ λέξεις ἐκείναι, ὡς πεσυρακτωμένος
σίδηρος, ἀναξαινέουσι τὰς πληγὰς τῆς καρδίας του· μέ-
νει ἄλλος καὶ σύννους ἐπὶ τινι στιγμῇ, καὶ ἔπειτα
ἀπορρίπτων τὸ βιβλίον καὶ εἰσορμῶν ὡς μαινόμενος εἰς
τὸν πρὸ μικροῦ ἐπισκεφθέντα κοιτῶνα, ἀνακράζει μεθ'
ὑπερμέτρου ἀγανακτήσεως.— Ἐδῶ ἀπῆλθουσας τὰς συ-
ζυγικὰς τέψεις, τοὺς ἐναγκαλισμοὺς καὶ τὰς θωπείας
...! Ὑπὸ τὰς σινδόνες ταύτας ἔθλιψας ἐπὶ τοῦ στή-
θους τὸν πανευτυχῆ σύζυγον... Ἐνταῦθα περὶδωκας
τὰ ἡδυπαθῆ μέλλη σου εἰς τὴν βακχεῖαν τῆς ἡδονῆς,
ἐν δὲ τῇ παραφορᾷ τῶν αἰσθήσεων τὰ πάντα ἑλισσό-
νησας, ἐνῶ μικρὸν μεσότοιχον σὲ ἀπεχώριζεν ἐκ τοῦ
ἀνδρὸς ὃν κατέστησας τοσοῦτον ὀτυχῇ!... Ἐξερ-
ράγη εἰς πλατεῖς γέλωτας ὁ Κῶνστας, ὅστις χωρὶς
νὰ ἦναι εἰδοποιημένος, ἴσχυο ὡς θεατὴς ἐπὶ τῆς θύρας.
— Ἦδη τὸ ἐπερίμενα, ἀρχίζει νὰ λέγῃ, μεταβαλὼν ἐν
ἀκαρεὶ ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον τὴν μορφήν τοῦ προσώπου
του, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ὁ Εὐγένιος τὸν ἠτένιζε λοξῶς·
πλησιάζας δὲ τὸν φίλον του, ἐπαναλαμβάνει.— Τυχλί-
πυρος! Καὶ ὅμως ἐπεθύμει τόσον νὰ σὲ ἴδῃ.— Ἡ Ἀ-
δελίνα, ἡ Ἀδελίνα! τὸν διακόπτει ὁ ἕτερος, ἐξακοντίζων
πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς ὀ-
φθαλμοὶ παράφρονος. Ἡ Ἀδελίνα εἶναι σύζυγος ἄλλου
... δὲν εἶναι ἰδική μου. Νὰ τὴν συλλογίζωμαι πλέον
εἶναι ἐγκλημα καὶ ἀτιμία! Ἐνῶ δὲ ὁ εἰς ἐπειράτο νὰ
καταπνίξῃ τοὺς γέλωτας, οἵτινες ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐκ-
ραγῶσιν ἐκ τοῦ ἐνδοτάτου στήθους του, ὁ ἕτερος κρα-
τῶν τὰ δάκρυα, ἐξάγει ἐκ τοῦ στήθους του ἄνθος τι,
ὅπερ, καίτοι ἀπὸ πολλοῦ μεμαραμμένον, θρησκευτικῶς
τὸ ἐφύλαττε.— Μῆναι καὶ σὺ ἐνταῦθα καθόσον νὰ σὲ
ἀπορρίψω θὰ ἐπεβάρυνον τὸ πταίσμά μου.— Ταῦτα δὲ
ἔλεγε με τοιαύτην φωνὴν καὶ ἦθος, ὥστε εἰς τὸν σκώ-
πτην ἐπέφερον τὸ ἀποτέλεσμα παθητικῆς τινος κω-
μικῆς σκηνῆς, οὕτως ὥστε, ὅπως διασκεδάσῃ ὀλίγον
μετὰ τοῦ ἐρωτολήπτου, προσπειεῖτο καὶ αὐτὸς περὶ

ἐν διεθνέσι συναλλαγαῖς· καὶ συνέταξαν οὕτω τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν·

NEAPOLIO IMP. AUG.
MONUMENTUM BELLI GERMANICI
ANNO MDCCCV
TRIMESTRI SPATIO DUCTU SUO PROFFICATI
EX AERE CAPTO
GLORIAE EXERCITUS MAXIMI DICAVIT

Ἦτοι κατὰ λέξιν μεταφραζόμενον,

Νεαπολίῳ Αὐτοκράτῳ σεβαστῷ
Μνημεῖον πολέμου τοῦ ἐπὶ Γερμανοῦς
Ἐν ἔτει 1805

Ἐν τριμήνῳ διαστήματι, αὐτοῦ ἀρχηγούντος, περατωθέντος
Ἐκ χαλκοῦ τοῦ ἀιρεθέντος

Εἰς δόξαν στρατιᾶς τῆς μεγάλης ἡγεῖρεν.

Τὸ ὄνομα τοῦτο Neapolio, δὲν δύναται νὰ ᾔηται ἡ ἐκείνου τοῦ ἁγίου Νεοπόλου, μαρτυρήσαντος μετὰ τοῦ ἁγίου Σταυρινίου καὶ δύο ἄλλων ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐκκλησία τιμᾷ αὐτὸν τῇ 2 Μαΐου. Οὐδεὶς, ὡς γνωστὸν, πλὴν τῶν σοφῶν τῆς Ἀκαδημίας, ἐσκέφθη νὰ μετονομάσῃ ποτὲ αὐτὸν Neapolio· καὶ τὸ ὄνομα Napoléon φέρεται ἀπὸ αἰώνων ἤδη ἐν τῇ Ἰταλικῇ χερσονήσῳ καὶ τῇ νήσῳ Κορσικῇ. Ἐν τῇ γενεαλογίᾳ τῶν Βοναπάρτων βλέπει τις ὅτι ὁ δεύτερος τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Ἰωάννου Βοναπάρτου, κλάδου τῆς οἰκογενείας ταύτης ἐκ τοῦ 13.ου αἰῶνος, ἐκαλεῖτο Ναπολέων. Κατὰ δὲ τὴν 18.ον αἰῶνα εἰς τῶν θείων τοῦ αὐτοκράτορος ἐκαλεῖτο ἰσότης Ναπολέων.

Ἐὰν οἱ σοφοὶ τῆς Ἀκαδημίας ἀνεγίνωσκον καὶ ἕτερα ἔργα, πλὴν τῶν ἰδικῶν των, ἤθελον εὖρε πολλὰς ἐν τῷ παρελθόντι ἀναφερόμενον τὸ ὄνομα αὐτό· τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον ὁ Ναπολέων Ursins, ὁ Ναπολέων de Forti-Braccia, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Montréal ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὸν 14.ον αἰῶνα· ὁ Ναπολέων ἄρχων τοῦ Μιλάνου, τελευταῖος τῶν Torregiani. Ὁ δὲ Napoléon de Fossa-Nuova, ἀνεψιὸς τοῦ καρδινάλιου Fossa Nuova, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 13.ου αἰῶνος, ἐξοχὸν πρόσωπον τῆς Ῥώμης, διὰ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ, κατέστησε τὸ ὄνομα τοῦτο κοινότατον ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἡ ἱστορία αὕτη, ἣν ἀναγινώσκει τις κατ' ἑτάσιν ἐν τοῖς Bollandistes.

Τῇ καθαρᾷ τετάρτῃ τοῦ 1218, πρώτη ἡμέρᾳ τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, αἱ εὐσεβεῖς δομινικαναὶ εἰσήρχοντο εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σιζτου, πρὸς Ἱδρυσιν τοῦ τάγματός των. Ἐν ᾧ δὲ συνεσκέπτοντο ἐν γενικῇ συνεδριάσει, προσεδρεύοντος τοῦ ἁγίου Δομινίκου περκαθημένων τριῶν καρδινάλιων ἐπιτρόπων, περὶ τῶν προσόδων, δικαιωμάτων καὶ διοικήσεως τοῦ νέου κοινοβίου, εἰσώρμησεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης εἷς ἄνθρωπος συσπῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ ὀλοφυρόμενος· ἀποταθείς δὲ πρὸς τὴν συνέλευσιν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ νεκρὸς ἱππότης Ναπολέων, ἀνεψιὸς τοῦ καρδινάλιου Fossa Nuova, ἀπέθανε περὶ τὸν 18.ον αἰῶνα.

Εἰς τὴν εἰδήσιν ταύτην, ὁ θεὸς τοῦ φονευθέντος, περκαθημένος ἐν τῇ συνεδριάσει ἔμεινεν ὡς εἰ κεραυνόπληκτος, προσέκλινε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἁγίου Δομινίκου, ἡ δὲ σιωπὴ καὶ ὠχρότης του προσέδιδον τὸ μέγεθος τῆς λύπης του.

Ὁ Ἅγιος ἐζήτησε νὰ παραμυθῇ αὐτὸν, καὶ ἔδωκεν ἐντολὴν ὅπως παρασκευάσωσι τὸν βωμὸν τοῦ ναοῦ καὶ μεταφέρωσι τὸν νεκρὸν ἐκεῖ, ἵνα τελέσῃ αὐτὸς τὴν ἐπικηδεῖον λειτουργίαν.

Μετέφερον τὸ πτώμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατέθηκαν αὐτὸ βήματά τινα μακρὰν τοῦ ἱεροῦ βήματος. Ὁ Ἅγιος, οἱ καρδινάλιοι μετὰ τῆς ἀκολουθίας των, ἡ ἡγουμένη μετὰ τῶν εὐσεβῶν αὐτῆς καλογραιῶν, καὶ πλῆθος πολὺ λαοῦ ἠκολούθησαν αὐτὸ εἰς τὸν ναόν· ἡ λειτουργία ᾤξετο εὐθὺς.

Διαρκούσης ταύτης ἐβλεπον πάντες τὸν ἱεουργούντα Ἅγιον, θερμὰ καὶ ἄφθονα χύνοντα δάκρυα. Κατὰ τὴν ὑψώσιν τῆς Ἀγίας, ὅστις, ἐκστασίς τις κατέλαβεν πάντας καὶ ὁ ἅγιος ἐφαίνετο ὡς εἰ ὑψωθείς ἀπὸ τῆς γῆς μέχρις ἐνὸς πύχεως. Πάντες οἱ παριστάμενοι ἔμεινον κατὰ πλῆκτοι.

Ὅτε ἡ θυσία τῆς λειτουργίας ἐτελείωσεν, ὁ Δομινίκος διασχίσας τὸ πλῆθος, μετέβη καὶ γονυπετήσας ἐν σιγῇ πρὸς δεξιὰ τοῦ νεκροῦ προσήρμωσε τὰ διεσχισμένα μέλη αὐτοῦ, θείας αὐτὰ εἰς τὴν φυσικὴν των θέσιν· μετ' οὗ προσηυχήθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

Μετ' ὀλίγον δὲ ποιήσας τὸ σπασμὸν τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ, ἠγέρθη, καὶ τείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑπὲρ τὸν νεκρὸν ἀνέκραξε γαγονοῦν τῇ φωνῇ· «O adolescents Napoleo, in nomine Domini nostri Jesu Christi tibi duco surge!» ἦτοι «Νεανία Ναπολέων, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σὲ διατάττω, ἐγέρθητι!...»

Παραύτα δὲ ἐνώπιον ὄλων, ὁ νεκρὸς ἠγέρθη πλήρως ζωῆς καὶ υγιείας.

Ὁ Πάπας, οἱ καρδινάλιοι καὶ ἅπαντες ἡ πόλις, ζωνοῦς θαυμάζουσα, ἐξῆλθον εἰς λειτανείαν καὶ ἀνέπεμψαν πρὸς τὸν Θεὸν τὰς εὐλογίας αὐτῶν διὰ τοιοῦτον γεγονός.

Ὁ ἀναβιώσας νεκρὸς, ἔζησεν ἐν μεγίστῃ ἀρετῇ καὶ ἐλεημοσύνῃ, ὅτε δὲ ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ἐπεκλήθη BIENH-EUREUZ (Μακάριος).

Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ τῶν λειτουργῶν τοῦ Ἱψίστου δὲν ἐσχηματίζοντο ἐν τῇς μνηολογίαις αὐτῶν τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, ὁ Πάπας Πίος VII διώρθωσε τὴν ἀμείλειαν ταύτην ὁρίσας τὴν 15. Αὐγούστου, ἡμέραν μεγαλείου καὶ θριάμβου. Ὁ Ἅγιος Bienherireux ἔχει ἐκκλησίαν καὶ παρκαλλήσῃ ἐν Ἰταλίᾳ Σικελίᾳ, καὶ Κορσικῇ.

Καὶ οἱ Παρισιοὶ δὲ καθὼς ἔχουσι νὰ ἀνεγείρωσιν αὐτῷ ἱερὸν, ὅπως ὁ Μέγας ἐσκόπει Ναπολέων. Ἀθήνησι 1877. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ΟΡΕΣΙΝΣ.

Ο ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ ΩΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ.

Ὅραϊον τινὰ πρῶτον, ὅτε ὁ Φραγκλῖνος ἐνησχολεῖτο ἐν τῷ τυπογραφίῳ παρασκευάζων τὴν ἐφημερίδα του πρὸς ἐκτύπωσιν, ὁκνηρὸς τις εἰσῆλθεν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον αὐτοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ ὁλόκληρον περίπου ὥραν παρατηρῶν τὰ βιβλία κτλ. τέλος δὲ λαβὼν ἐν εἰς αὐτῶν, ἠρώτησε τὸν παῖδα, τὸν φυλάττοντα τὸ βιβλιοπωλεῖον, τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου.

— Ἐν τάλληρον, ἀπήντησεν ὁ παῖς.

— Ἐν τάλληρον! ὑπέλαβεν ὁ ὁκνηρὸς ἀγυραστὴς, ὁ μὴ ἐκτιμῶν τὴν ἀξίαν τοῦ πολυτίμου χρόνου, δὲν δύνασθε νὰ κάμνητε συγκατάθεσιν τινὰ;

— Ὅχι· ἐν τάλληρον εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, ὁ ὁκνηρὸς ἐπανελάθεν·

— Εἶνε ἔδω ὁ κ. Φραγκλῖνος;

— Μάλιστα! ἐργάζεται εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

— Θέλω νὰ τὸν ἴδω.

Τὸ παιδίον σπεύσας εἰδοποίησε τὸν Φραγκλῖνον, ὅτι κύριός τις τὸν περιμένει εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον. Ὁ Φραγκλῖνος καταλειπὼν τὴν κατεπείγουσαν αὐτοῦ ἐργασίαν, ἠκολούθησε τὸ παιδίον καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον. Ὁ ἀγροῖκος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τὸν ἔρωτᾷ.

— Κύριε Φραγκλῖνε, ὁποία εἶνε ἡ τελευταία τιμὴ τοῦ βιβλίου τούτου;

— Ἐν τάλληρον καὶ τέταρτον, ἀπήντησεν ὁ Φραγκλῖνος.

— Ἐν τάλληρον καὶ τέταρτον! Ἀλλὰ δικτὶ τόσον; Ὁ ἄνθρωπός σας πρὸ ὀλίγου μοι εἶπεν ἐν μόνον.

— Σὰς πιστεύω, ἐπανελάθεν ὁ Φραγκλῖνος, καὶ ἐγὼ τότε ἐπρωτίμων τὸ ἐν τάλληρον παρὰ τὸ ἐν καὶ τέταρτον, ἂν ἤθελον μείνει εἰς τὸ τυπογραφεῖον καὶ ἐξηκολούθουν τὴν ἐργασίαν μου.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Φραγκλῖνου, ἤθελεν ὅμως νὰ δώσῃ καὶ πέρα· εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ βιβλίου.

— Ἐλα, ἔλα κ. Φραγκλῖνε, εἰπέτε μου ποῖα εἶνε ἡ μικροτέρα τιμὴ τὴν ὁποῖαν θὰ σὰς δώσω.

— Ἐν τάλληρον καὶ ἡμισυ, κύριέ μου.

— Ἐν τάλληρον καὶ ἡμισυ! Ἀλλὰ πῶς, σεῖς πρὸ ὀλίγου μοι εἶπατε ὅτι ἡ τιμὴ του εἶνε ἐν τάλληρον καὶ τέταρτον καὶ τώρα...

— Μάλιστα, δὲν τὸ ἀρνεῖμαι! ἐπανελάθεν ὁ Φραγκλῖνος διακόψας αὐτὸν, καὶ ἐπεθύμουν τὴν τιμὴν ἐκείνην τότε, ἢ τὴν ὁποῖαν ἤδη σὰς ἐζήτησα.

Ὁ ἄεργος καὶ ὁ ὁκνηρὸς ἐπλήρωσε τὴν ζητηθεῖσαν τιμὴν τοῦ βιβλίου καὶ λαβὼν αὐτὸ ἀνεχώρησε διὰ τὸ ἔργον του, ἂν εἶχε, ὁ δὲ Φραγκλῖνος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ τυπογραφεῖον καὶ ἐπανελάβε παρὰ ταῦτα τὴν ἐργασίαν του.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ παναριστιανοῦ τῆς Γοττίγγης ἐκδόθηκεν ὁ παῖς τῆς Ἀγίας Γραφῆς γεγραμμένον ἐπὶ 5,476 φύλλων φοινίκου.

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟ ΡΥΑΚΙΟΝ.

Παρὰ τὴν ὄχθην ρυάκος κάθηται ὁ νεανίας, πλέκει ἄνθη ὅπως σχηματίζει στέφανον, καὶ βλέπει αὐτὰ μεταφερόμενα εἰς τὴν ροὴν τοῦ ὕδατος. «Ρυάκιον! αἱ ἡμέραι μου διαρρέουσιν ἀδιακόπως, ὡς τὸ ρεῖθρόν σου· ἡ νεότης μου ὡχρίθῃ καὶ μαραίνεται καθὼς ὁ στέφανος οὗτος.

* *

«Μὴ ἔρωτᾷς· διατὶ εἶμαι περίλυπος ἐπὶ τῇ ἀνθρώπῳ τοῦ βίου μου ἡλικίᾳ. Τὸ πᾶν ἀγάλλεται καὶ ἐλπίζει ὅταν τὸ ἔαρ ἀναγεννᾶται· πλὴν αἱ ποικίλαι καὶ μυριοπληθεῖς τῆς ἀναζωογονηθείσης φύσεως φωναὶ, δὲν ἐξεγείρουσιν εἰς τὴν καρδίαν μου ἢ βρυαυλὴν πόνον.

* *

«Τί μ' ἐνδιαφέρει ἡ χαρὰ; τί τὸ ἔαρ μοι προσφέρει; Ἐν μόνον ὃν ὑπαρχει, ὅπερ ἐγὼ ζητῶ, ὃν ὅπερ εἶνε παρ' ἐμοί, διαπαντός δὲ μακρὰν ἐμοῦ. Ἐκτείνω μετὰ θερμότητος τὰς χεῖράς μου πρὸς τὴν περιφλεμένην ἐκείνην σκιάν Φεῦ! δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐγγίσω αὐτήν, ἡ δὲ καρδία μου μένει κενή.

* *

«Ἐλθέ, εὐσιδὴς εἰκὼν· κατὰβθι ἐκ τῆς ὑψηλῆς διαμονῆς σου. Ἐπὶ τοῦ στήθους σου ραῖνω ἄνθη τοῦ ἔαρος· ἀρτιδρεπῇ. Ἀκροάσθητι! τὸ δάσος ἀντιχεῖ δι' ἀρμονικοῦ ἄσματος, τὸ δὲ ἀργυροφάξ· ὕδωρ γλυκὺς· μορμυρίζει· περιχαρὴ πτινάριον, μάτην περιπτὰσθε καὶ μὴ χαιρετᾶτε φιδρώς μελωδούντα! ἐμὲ ἀλγεῖν στενοχωρία περιβάλλει ὑπὸ τὸν εὐρὴν τοῦτον ὀρίζοντα. Ὑπάρχει ἀρκετὴ θέσις ἐν τῇ μάλλον μικρᾷ κατοικίᾳ δι' ἐν εὐτυχὲς ζεύγος συναγαπώμενον.

(Ἐκ τῶν λυρικῶν ποιήσεων τοῦ Σίλλερ)

Δ. Μ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΑΣ.

Ἄς προσέξωσιν οἱ ποιηταὶ νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται τοῦ λαοῦ· νὰ μὴ παύωσι τοῦ νὰ ἀγαπῶσιν αὐτὸν ἀπὸ τὰς λύπας του· ἂς ἀντλῶσι τὰς ἐμπνεύσεις των· τὸ λεκτικὸν των ἂς συγκιρνώσῃ μετὰ τὸ λεκτικὸν ἐκείνου· διότι ἀρκεῖ νὰ ἐκλέξῃς διὰ νὰ ἔχῃς τὸ ὥραϊον. Ἄς μὴ κολακεύωσι τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς πλουσίους, ἀλλὰ πρὸς αὐτοὺς σκιαγραφούντες ὅτι ἐν τῷ ὄχλῳ ὑπάρχει ἀξιοσημείωτον, ὡς πρὸς τὴν ἀπλότητα, τὴν δύναμιν, τὴν στοργὴν καὶ τὴν λύπην, νὰ καθιστῶσιν αὐτὸν σεβαστόν. Τοὺς δὲ στίχους των παρὰ νὰ βλέπωσι τετυπωμένους· ἂς ἀγαπῶσι κάλλιον νὰ ἀκούωσιν αὐτοὺς ἐν τῷ ἄσματι των ἐργαστηρίων καὶ τῶν ἀγρῶν, ὅπερ ἡρέμα καὶ γλυκῶς ἐξ αὐτῶν ἐξέρχεται, ὡς ὁ ἄηρ ὁ κομίζων τὰς εὐωδίας των μωσχοβόλων ἀνθέων.

Ν. ΘΩΜΑΣΑΙΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Πολιτική του Θεὸς διαθήκη.

« Ἀρ' οὗτου ἄγω βίον ἀποκεχωρισμένον, λέγει ὁ δημοκρατικὸς ἀνὴρ, ἀπεθέμην πᾶσαν φιλοσοφικὴν ἔπαρσιν καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ θρησκευτικῇ αἰσθητικῇ, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν κρηπίδα πάσης συγκροτημένης κοινωνίας. Ἐν τῇ μακρῇ καὶ τοσοῦτον ταραχῶδει σταδίῳ μου, ἐνίοτε ἴσως ἐλησμόνησα τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἡ ἐμὴ συνείδησις ἔσχε πάντοτε πρόνοιαν νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἑλλειψιν τῆς μνήμης μου. Αποθνήσκω πιστεύων εἰς ἕνα μόνον Θεόν, ποιητὴν τοῦ παντός, καὶ ἐπικαλούμενος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μου. Πολλὰκις κατεκρίθην ὅτι ἐν τῷ πολιτικῷ μου βίῳ ἐπραγματεύθην τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἄνευ τῆς ἀφαιρούμενης αὐτοῖς εὐλαβείας· ἐπραξα ὅμως ὡς πολιτικὸς καὶ οὐχὶ ὡς ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ. ὁμῶς δὲ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι πρῶτιστα καὶ μάλιστα ἀπέβλεψα ἐκάστοτε πρὸς τὸ κλῆρον τῆς Πατρίδος... »

Ἐντέλεια.

Φίλος τις ἐπισκέψατο τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἐτελειοποιεῖ ἀνδριάντα· μετὰ τινὰ καιρὸν ἐπισκέψατο αὐτὸν πάλιν· ὁ γλύπτης διετέλει εἰσέτι ἐργαζόμενος. Ὁ φίλος τοῦ ἐμβλέπων εἰς τὸ ἄγαλμα ἀνέκραξεν, « Ὁκνηρὸς ἐμείνατε ἐξ οὗ τελευταῖον σᾶς εἶδον. » « Οὐδαμῶς », ἀπήντησεν ὁ γλύπτης, μετεκδόμην τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ἐστίλπωσα ἐκεῖνο· ἐλέπτουν τὴν μορφήν ταύτην καὶ κατέστησα προέχοντα τὸν μὲν τοῦτον. Περιῖψα περισσότερον ζωτικὸν εἰς τὸ χεῖλος τοῦτο καὶ πλεῖον ἐνεργειαν εἰς τὸ μέλος τοῦτο. » « Καλῶς, καλῶς », ὑπέλαβεν ὁ φίλος, « ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἶνε μὴ δαμινά. » « Δυνατὸν », ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγελος, « πλὴν ἐνθυμοῦ ὅτι τὰ μνηστικὰ παράγουσι τὴν ἐντέλειαν καὶ ὅτι ἡ ἐντέλεια δὲν εἶνε μνηστικόν. »

(Ἰδ. Caleb Colton.)

Μέγα ξενοδοχεῖον.

Ἐν τῇ νέᾳ Ζέροῦ τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει παρὰ τὴν παλαιὰ ξενοδοχεῖον, οὗτινος ἡ πρόσοψις ἔχει μῆκος 4,318 πόδας (ἀκριβῶς τέταρτον μιλίου), ἡ δὲ χωρητικότης αὐτοῦ εἶνε τοσοῦτον μεγάλη, ὥστε ἄνευ τῆς ἐλαχίστης στενοχωρίας δύνανται νὰ κατοικῶσιν ἐν αὐτῷ 3,800 ἄνθρωποι.

Τοκογλύφος καὶ δανειστής.

— Καὶ ἄλλην προθεσίαν νὰ σοὶ δώσω διὰ νὰ μοὶ ἐπιστρέψῃς τὸ κεφάλαιον!... Ἀλλ' ἀγαπητέ, τώρα τρία ἔτη οὐτε καὶ τοὺς τόκους ἠδυνήθης νὰ προφθάσῃς...

— Τὶ νὰ σοὺ εἰπῶ, πατέρα μου, ὅπου οἱ τόκοι σου καθὼς τρέχουν!... νὰ τὸς προφθάσῃς εἰδες τί λές;...

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ.

* * * Αἵσχος εἰς τὰ πάθη, ἔτινα καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον μικροπρεπῇ. (Οὐγγῶ)
* * * Ἡ ἀπελπισία παράγει ἐνίοτε τὴν νίκην.
* * * Ἡ διασθορὰ τῆς κοινωνίας δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κόλακας, ἀλλὰ ἀπὸ χειροῦργους. (Κάτων)
* * * Τὸ πνεῦμα ἀναπτύσσεται ἐν τῇ συναναστροφῇ, ἡ δὲ ψυχὴ μεγαλύνεται ἐν τῇ μοναξίᾳ. * * *

Τὸ κατωτέρω προῖον τῆς δημοτικῆς ποιήσεως, ὅπερ φιλοφρόνως μᾶς ἀπέστειλεν ὁ ἐκ Καλαμῶν κ. Δ. Μπενής, ψάλλεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ ὥρᾳ Κασιανίτσα, χωρὶς ὅλγῳ ἀπέχοντι τοῦ Γουθείου καὶ τῆς θαλάσσης. Σ. Τ. Δ.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ.

Γιὰ κλαῖτε δένδρα καὶ κληριά· κλησιαὶ καὶ μοναστήρια,
Κλαῖτε τὸν Παναγιώταρο καὶ τὸν Κολοκωτρήνη,
Ποῦ ἦταν στὴ Μάνη φλόμπουρο καὶ στὸ Μωριά κολόνι.
Μὰ ἦταν καὶ στὴ Καστανίτσα ἕνα δένδρο μεγάλο,
Μὰ ἦγε τὰ φύλλα πράσινα καὶ τὰ κληριά θάμνινα,
Τὰ φύλλα προσκυνοῦσαν καὶ τὰ κληριά τοῦ λένε·
— Προσκύνα Παναγιώταρε μὲ τὸν Κολοκωτρήνη.
— Δὲν προσκυνῶ στὸ πασσάλ, ταῖο δὲν τοῦ κάνω,
Μόν' προσκυνῶ τῇ Παναγίᾳ καὶ τῷ Θεῷ πιστεύω.
Δὲν εἶμαι ἐγὼ Μαυροβιργῆς, δὲν εἶμαι Πανετάκης,
Μόν' εἶμαι ἀφέντης ἑξακουστός, εἶμαι Βενετσανάκης.
Κ' ἔχω λεβένταις διαλεκτοὺς καὶ ἀτὸς μου παλληκάρια.
Ἔχω καὶ κτίρια δυνατὰ καὶ ζαρεὶ μπασιμένον,
Ἔχω καὶ μπαρουτόβολο τριὰ χρόνια νὰ μαλῶνω,
Γιὰ τὴν Πασᾶς ποῦ τ' ἀκούσε πολὺ θαρρὺ τοῦ φάνη,
Τὸ στράτευμά του πρόσταξε καὶ φοβερὰ τοῦ λέγει·
— Βάρτε τὸ Παναγιώταρο, θάρτε του τοῦ Χαίνη.
Πέφτουν τὰ βόλια· σὰ βροχὴ καὶ ἡ μπόρρα· σὰ χαλάζι.
Ποῦ νὰ, καὶ κάμποι τρέμουν καὶ ἡ γῆ ἀναστενάζει.
Κ' αὐτὸς ὁ Παναγιώταρος καθόλου δὲν δαλιάζει,
Τὰ παλληκάρια χεῖνους, φουσέκια τοὺς μοιράζει.
— Βάρτε, παιδιά, μὴ σκιάζεσθε, τοὺς Τούρκους μὴ φοβάσθε!
Ἐ! τώρα ποῦ μαλόνουμε στὴ μάχη νὰ χαθοῦμε,
Γιὰ τὴν σὰ προσκυνήσουμε, ραγιαδες θὰ γενοῦμε,
Κιὰ σὲ θέλ' ἄρθῃ ἕνας καιρὸς Σπαῖδες νὰ δεχθοῦμε.
Καὶ θὰ μᾶς βλασφημήσουνε ὅσοι καὶ ἂν γεννηθοῦνε.

« In moments te delight devoted »

Ὅταν γλυκὰ τὰ χεῖλη σου

Στὰ χεῖλη μου σιωπῆς

Καὶ μὲ φιλιὰ τὴν ἄδολη

Ψυχὴ μου στεφανώνης,

Ἄν μ' ἀγαπᾷς, ἀγάπη μου,

Ζωὴ σου μὴ μὲ κρίζῃς

Μοιάζ' ἡ ζωὴ τὸ στέναγμα

Ποῦ φεύγει ὅταν στενάζῃς.

Ψυχὴ σου, πάντα κράζε με,

Τέτοιο ὄνομα μοῦ πιάνει,

Ἀποῦ διὰ σὲ ἡ ἀγάπη μου

Ποτὲ δὲν θὰ πεθάνῃ.

(Κατὰ μίμησιν τοῦ Βύρωνα.)

Δ. ΠΑΠΑΚΟΝΟΥΛΟΣ.

— Δι' ἀγγελίας τῆς ἡ ἐπιτροπῇ ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ συγγράμματος « Βύρωνος » τοῦ ὁμωνύμου φιλολογικοῦ ἐν Ἀθήναις συλλόγου ἀναγγέλλει, ὅτι τὸ περιοδικὸν τοῦτο συμπληρώσαν τὸ 6' ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος, εἰσέρχεται εἰς τὸ γ' ἐπὶ προβλεπόμενος τοῦ συλλόγου εἰς τὴν ἐξυμολόγησιν τοῦ ἔργου ἐπὶ νέων βάσεων καὶ μετὰ νέων δυνάμεων, καὶ πεποιοῦτο· ὅτι οὕτως ἀναπληρωμένων τῶν τυχόν ἐν τῷ παρελθόντι ἐλλείψεων θὰ τύχῃ γενναιοτέρως ὑποστηρίξις πρὸς τὸν φιλον τῶν γραμμάτων. Ἡ Τιμὴ συνδρομῆς δραχμαὶ νέαι 12 ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὰς ἐπαρχίας 14 καὶ ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ 16.

— Ὁ ἐκ Κερκύρας κ. Λούπης προτιθέμενος ἵνα ἐκδώσῃ κατ' αὐτὰς τὸν ὑπὸ τοῦ Κερκυραίου μουσικοδιδασκάλου κ. Ροδοθεάτου ἐσχάτως μελοποιηθέντα ὕμνον εἰς τοὺς ἀναχωροῦντας ἐφείδους τοῦ ποιητοῦ Μαρτινέλλου, ἀνήγγειλε τῇ ἐπιτροπῇ τῆς ἐθνικῆς Ἀμύνης, ὅτι τὸ ἥμισυ τῶν εἰσπραχθεσμένων ἐκ τῆς ἐκδόσεως χρημάτων προτίθεται νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τοῦ ταμείου αὐτῆς.

ΠΕΤΡΙΔΙΟΝ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ.

Πολὺς ἐγένετο λόγος κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου τύπου, περὶ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Πετριδίου κληροδοτήματος, ὡς κακῶς διατεθειμένου καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ διαθέτου, διότι ὁ κληροδοτὴς ἔταξεν ἐν τῇ διαθήκῃ του τὸ διζήμενον ποσὸν ὑπὲρ πάντων τῶν ἐξ Ἑπτανήσου ἀοιστευτάντων, ἐν προηγούμενῳ πάντοτε, περὶ ὑποτροφίας διεκωνισμῶ, καὶ οὐχὶ διὰ μόνους τοὺς ἐν Κερκύρᾳ καταγομένους. Ὁ ἀξιότιμος δικηγόρος κ. Δ. Σωμερίτης, κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐσχάτως διατριβήν του, ἔσπευσε νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἄτοπον τοῦτο παρὰ τῷ κ. ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ὑπουργῷ, καὶ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀδικίου τοῦτου περιορισμοῦ, προσκαλὼν οὕτω τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἐνεργείας, εἰς πάντας τοὺς ἐξ Ἑπτανήσου ὁρμωμένους ἀπόρους νέους, καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἐν Ζακύνθῳ, ἔνθα πλεῖστοι εὐφυεῖς νέοι, ἀλλ' ἄποροι, τίκονται ὑπὸ τῶν στερησεων. Ὁμολογοῦμεν τὴν ἀπειρον ἡμῶν χαρὰν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὅπως ἀπονέμωμεν τῷ κ. Δ. Σωμερίτῃ τοὺς δικαίους ἐπαίνους διὰ τὰς κοινωφελεῖς αὐτοῦ ἐνεργείας.

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ Δ. ΔΙΒΑΘΙΝΟΥ.

Ὁ γνωστὸς πρ' ἡμῖν χοροδιδάσκαλος κ. Δ. Διβ. θινὸς γνωστοποιεῖ, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης προσερχοῦς Ὀκτωβρίου ἀρχεται τῶν χοροδιδασκαλικῶν μαθημάτων τρε. Οἱ θέλοντες νὰ λάβωσι μαθήματα προσελθέτωσαν, καὶ ἔστωσαν βέβαιοι, ὅτι θέλουσιν εὐχαριστηθῆ διὰ τὸ μέγιστον τῆς τιμῆς καὶ τὴν ταχέαν ἐκμάθησιν, ὅσοι ἂν ἐπιθυμῶσι νὰ μάθωσι τὴν ὀρχήσιν καὶ τοὺς νέους χορογράφους. Οἱ προσερχόμενοι, μετὰ τὴν συμφωνίαν τῆς τιμῆς, μαθαίνουναι τὰς ὥρας τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων.

Μηνιαῖος πίναξ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Δήμου Ζακύνθων.

(Κατ' ἐπίσημον ἀπογραφὴν οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου Ζακύνθων ἀνέρχονται εἰς 20,050· ἐξ ὧν 10,310 ἄρρεν. καὶ 9,740 θήλ. Ἐν τῇ πόλει ὑπάρχουσιν 17,505, οἱ λοιποὶ ἐν τοῖς παρεδρείοις τοῦ δήμου.)

ΑΝΟΒΙΩΣΕΙΣ.

	Αὐγούστος		Ἰούλιος	
	ἄνδρες	γυναῖκες	ἄνδρες	γυναῖκες
Τραυματισμοὶ	4		1	1
Μαρasmus	3	3	2	5
Κακοήθης πυρετός	4		4	2
Αδυναμ.	4	1		
Τυφοειδής	2	1	4	1
Γήρας		2		
Καρκίνος		4		
Αἰμορρογία	4	1		
Πνευμονικά			5	1
Καρδιακά	1	2		
Ἀτροφία			1	1
Ἐπιληψία		2		
Κοιλιακά	2	5	6	4
Ἐγκεφαλικὰ	4	3		
Φθίσις	2	4		
Ἀποπληξία	1		1	1
Ραχίτις			1	1
Λευκοματρία			1	1
Νευραλγία	1	1		
Συγκοπή	1			
Ἀτελ. Ἀνάπτυξις	1		1	1
Ἐν ὅλῳ	25	26	19	21

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ.

	Αὐγούστος		Ἰούλιος	
	ἄνδρες	γυναῖκες	ἄνδρες	γυναῖκες
Ἀρρενα γνήσις		24		17
Θήλεα		19		16
Ἀρρενα νόθα		—		1
Θήλεα		4		3
Ἐν ὅλῳ		46		37

ΓΑΜΟΙ.

Ἀγάμων μὲ ἀγάμους νέας	5	6
» μὲ χήρας	—	—
Χήρων μὲ	1	1
» μὲ ἀγάμους νέας	—	—
Ἐν ὅλῳ	5	7

Εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ ἐμπορευμάτων τοῦ τελωνείου Ζακύνθου.

	Αὐγούστος	Ἰούλιος
Εἰσαγωγὴ δρ.	58 169	43 664. 10
Ἐξαγωγὴ	27 157	4 545. 40

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ανταλλάσσεται με πᾶν περιοδικόν καὶ πᾶσαν ἡφemerίδα, προσέτι δὲ ἀναγγέλλει πᾶν βιβλίον, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες δικῶ συνδρομητάς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομὴν των, λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἐπὶ ἓν ἔτος δωρεάν.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἄρχονται τὴν 1.ην Μαρτίου καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΠΑΣΑ ἀφορῶσα τὸ περιοδικόν ἐπιστολὴ, μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχουσι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει καὶ νὰ ἐπιγράφωνται οὕτω: «Πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ Κόριννα».

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ αὕτη ὀφείλει νὰ πέμπῃ τὰ φυλλάδια, ἄλλως ἢ διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπληρωτέας

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ... δρχ. 6 | ΕΝ ΤΑΙΣ ΣΠΑΡΧΙΑΙΣ...δρχ. 8 | ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ...φράγκ. 8

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ ἐκδότῃ κ. Χρήστῳ Σ. Χιώτῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τς Κορίννης, κειμένῳ ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἢ Επτάνησος, πρὸς τὴ τῇ πλατεῖᾳ Ἀναλήψεως.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Γεωργίῳ Σδρίνῃ, τυπογράφῳ, — Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Γ. Κοκκινάκῃ. — Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Δημ. Ἀθηναίῳ. — Ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τῷ κ. Σπυρίδωνι Παπούλῃ. — Ἐν Κεφαλληνίᾳ παρὰ τῷ κ. Ἐπαμινώδᾳ Ἀννίνῳ. — Ἐν Λευκάδι παρὰ τῷ κ. Ἰωάννῃ Σταματίῳ. — Ἐν Ναυπάκτῳ παρὰ τῷ κ. Πλάτῳ Πάνῳ. — Ἐν Πύργῳ παρὰ τῷ κ. Ἀλεξάνδρῳ Κολαίτῃ. — Ἐν Χαλκίδι παρὰ τῇ συντάξει τῆς ἡφemer. «Εὐβοία». — Ἐν Καλάμαϊς παρὰ τῷ κ. Α. Μπενῇ. — Ἐν Φιλιατροῖς παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Κατσαρῷ. — Ἐν Λονδίῳ παρὰ τῷ κ. Χ. Ρουσιάνῳ. — Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Μ. Ι. Γεδεων. — Ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Ὑόρκ. — Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Ἀναστασίῳ Παλιωτῇ. — Ἐν Πόρτ-Σάιτ παρὰ τῷ κ. Γ. Παπανικολάου. — Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Φ. Τερτσέτῃ. — Ἐν Φλωρεντίᾳ παρὰ τῷ κ. Α. Συγούρῳ. — Ἐν Γενεύῃ παρὰ τῷ κ. Ε. Φώτῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ